

กลุ่มผลประโยชน์ในสหรัฐอเมริกา และพิธีสารเกียวโต

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีความหลากหลายอย่างมากในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของเชื้อชาติ วัฒนธรรม ศาสนา ความคิด การดำรงชีวิต รวมไปถึงความหลากหลายทางด้านเศรษฐกิจ ความหลากหลายเหล่านี้มีการพัฒนาไปสู่การรวมตัวเป็นกลุ่ม และเริ่มมีบทบาทในทางสังคมและการเมืองของสหรัฐอเมริกา ดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ว่ากลุ่มผลประโยชน์ (interest groups) กลุ่มผลักดัน (pressure groups) และกลุ่มการเมืองภายในสหรัฐอเมริกา ประกอบไปด้วยหลายกลุ่มด้วยกัน โดยแต่ละกลุ่มเหล่านี้ถือเป็นส่วนสำคัญมากในระบอบการเมืองการปกครองของสหรัฐอเมริกาไม่ว่าจะเป็นเรื่องของนโยบายภายในหรือภายนอกก็ตาม

การที่กลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดัน นั้นเข้ามามีบทบาทอย่างมากทางการเมืองสหรัฐอเมริกาในการผลักดันนโยบาย การตัดสินใจ และการดำเนินงานของรัฐบาล ทั้งนี้เพื่อให้เอื้อกับผลประโยชน์หรือความต้องการของกลุ่ม กลุ่มผลประโยชน์ที่กล่าวถึงนี้ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่ว่ากลุ่มผลประโยชน์ที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของกลุ่มเท่านั้น แต่ยังรวมถึงกลุ่มต่างๆ ที่มุ่งเน้นที่จะผลักดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้ดำเนินนโยบายที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมด้วย เช่น กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นต้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ กลุ่มผลประโยชน์ไม่ได้หมายถึงกลุ่มที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเพียงอย่างเดียว แต่หมายรวมถึงกลุ่มที่รวมตัวกันเนื่องจากมีทัศนคติและจุดมุ่งหมายร่วมกัน เพื่อมีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายของรัฐบาล

ในกรณีพิธีสารเกียวโตกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดันภายในสหรัฐอเมริกาก็เข้ามามีส่วนร่วมอย่างมากในการเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินตามความต้องการของตน ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่เรียกร้องสหรัฐอเมริกาให้การสัตยาบันพิธีสารเกียวโต และกลุ่มที่ไม่ต้องการให้สหรัฐอเมริกาสัตยาบัน ซึ่งกลุ่มหลังนี้จะมีความเชื่อมโยงกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกามากกว่ากลุ่มแรก ทั้งนี้เป็นเพราะกลยุทธ์และทุนในการดำเนินการ ในขณะที่กลุ่มแรกสามารถทำได้เพียงการเรียกร้องรณรงค์เท่านั้น

การที่จะศึกษาวิเคราะห์ท่าทีและพฤติกรรมของสหรัฐอเมริกาต่อประเด็นพิธีสารเกียวโตนั้นจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากจะเลยที่จะศึกษาถึงกลุ่มผลประโยชน์ภายในสหรัฐอเมริกาที่เป็นพลัง

ในที่นี้ต่อไปกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดันจะให้ความหมายในเชิงเดียวกัน แม้ว่าในความเป็นจริงจะมีความแตกต่างบางอย่างในความหมาย ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับการให้คำจำกัดความ

เบื้องหลังของการไม่ให้สัตยาบันในพิธีสารเกียวโตนี้ ในขณะที่อุณหภูมิของโลกเพิ่มสูงขึ้นทุกขณะนั้น อุณหภูมิทางการเมืองภายในของสหรัฐอเมริกาต่อประเด็นปัญหานี้ก็สูงไม่แพ้กัน กลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มการเมืองภายในสหรัฐอเมริกานับได้ว่ามีบทบาทและอิทธิพลสูงมากต่อนโยบายในหลายๆ กรณีของรัฐบาล ดังนั้นก่อนที่จะเข้าสู่ประเด็นกลุ่มผลประโยชน์ที่มีบทบาทในเรื่องพิธีสารเกียวโต จึงควรที่จะเข้าใจถึงลักษณะ หน้าที่ บทบาท อิทธิพลและกลยุทธ์ของกลุ่มผลประโยชน์โดยทั่วไปภายในสหรัฐอเมริกาเสียก่อน

ในการแบ่งประเภทของกลุ่มผลประโยชน์ภายในสหรัฐอเมริกานั้น นักวิชาการหลายท่านได้มีการแบ่งไว้แตกต่างกัน แต่โดยทั่วไปกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดันภายในสหรัฐอเมริกาน่าจะสามารถแบ่งแยกออกเป็นประเภทได้ดังต่อไปนี้

1. องค์กรทางด้านแรงงาน (Labor Organizations)

เป็นองค์กรที่ช่วยในการประสานผลประโยชน์ในเรื่องค่าจ้าง และสภาพการทำงานของกลุ่มผู้ใช้แรงงาน เช่น กลุ่ม AFL-CIO (American Federation of Labor-Committee of Industrial Organization), กลุ่ม UA (United Automobile) และกลุ่ม UNWA (United Mine Workers of America) เป็นต้น

2. องค์กรทางด้านธุรกิจและอุตสาหกรรม (Business & Industrial Organizations)

เป็นกลุ่มผลประโยชน์ที่มีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นไปที่การดำเนินธุรกิจและอุตสาหกรรมของตน การรวมตัวของกลุ่มมาจากการที่นโยบายและการดำเนินงานของรัฐบาลมีผลต่อกิจการธุรกิจและอุตสาหกรรม ธุรกิจและอุตสาหกรรมหลายประเภทจึงรวมตัวเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตน จนเกิดเป็นกลุ่มผลประโยชน์ทางธุรกิจและอุตสาหกรรมขึ้นจำนวนมาก เช่น กลุ่ม NAM (The National Association of Manufacturer) , กลุ่ม CCUS (Chamber of Commerce of The United States), กลุ่ม ICC (International Chamber of Commerce), กลุ่ม BRT (US Business Round Table) และกลุ่ม USCIB (US Council on International Business) เป็นต้น นอกจากนี้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมก็ยังมี การรวมตัวกันในลักษณะของกลุ่มที่แยกประเภทของธุรกิจและอุตสาหกรรม โดยกลุ่มเหล่านี้มีการรวมตัวเพื่อผลักดันหรือกดดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในประเด็นนโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจและอุตสาหกรรมประเภทดังกล่าว เช่น กลุ่มธุรกิจน้ำมันและแก๊ส (Oil & Gas) ได้แก่ กลุ่ม API (American Petroleum Institute) และกลุ่ม IPIECA (International Petroleum Industry Environmental Conservation Association) หรือ กลุ่มธุรกิจสิ่งทอ (textile) เป็นต้น

ในบางกรณีธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดใหญ่บางอย่างอาจจะดำเนินการเพียงลำพังในการผลักดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกา แต่ก็ยังถือว่าการกระทำของกลุ่มผลประโยชน์เพราะตัวบริษัทเองก็ประกอบไปด้วยกลุ่มคน เช่น การที่บริษัทเจนเนอรัลมอเตอร์ (General Motors) พยายามผลักดันมาตรฐานรถยนต์ส่วนตัวภายใต้โครงการ Clean Air Act และการที่บริษัท Exxon Mobil สนับสนุนรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในแนวคิดเรื่อง Green Technology แทนการสนับสนุนพิธีสารเกียวโต เป็นต้น นอกจากนี้ในบางกรณีบริษัทจะดำเนินการภายใต้กลุ่มผลประโยชน์ที่ตนเองเป็นสมาชิก

3. องค์การทางด้านการเกษตร (Agricultural Organizations)

สหรัฐอเมริกาก็เหมือนกับประเทศอื่นๆ ทั่วโลกที่การเกษตรยังคงเป็นสิ่งสำคัญ แม้ว่าจะมีความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมก็ตาม ภาคการเกษตรนั้นเป็นภาคการผลิตที่มีปัญหามาก เพราะมีปัจจัยหลักที่ควบคุมไม่ได้ คือปัจจัยทางด้านธรรมชาติ ทำให้ภาคการเกษตรต้องการการสนับสนุนและช่วยเหลือจากรัฐบาลอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องของภาระหนี้สิน ซึ่งแม้ว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือในด้านดังกล่าว แต่ปัญหาต่างๆ ก็ยังคงมีอยู่ จึงมีการรวมตัวเป็นกลุ่มทางด้านการเกษตรขึ้น เช่น กลุ่ม NFU (The Farmer's Union) ที่พยายามผลักดันให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาสับสนุนผลิตภัณฑ์ทางด้านเกษตรกรรม , กลุ่ม AAM (The American Agricultural Movement) และกลุ่ม AFBF (The American Farm Bureau Federation) โดยทั้ง 2 กลุ่มนี้พยายามผลักดันรัฐบาลสหรัฐอเมริการะงับราคาผลผลิตของเกษตรกร เป็นต้น

4. กลุ่มที่มุ่งเน้นอุดมการณ์ร่วมกัน (Idealism)

กลุ่มผลประโยชน์ประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายหลักในการเรียกร้อง โดยยึดหลักแนวความคิดร่วมของกลุ่มเป็นสำคัญ โดยกลุ่มผลประโยชน์ประเภทนี้จะสามารถแบ่งย่อยได้ตามลักษณะของอุดมการณ์หรือแนวคิดของแต่ละกลุ่มว่ามุ่งเน้นที่ประเด็นใด ซึ่งอาจจะแยกย่อยได้ดังต่อไปนี้

4.1 กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmentalism)

กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในสหรัฐอเมริกาเริ่มก่อตัวขึ้นในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 เนื่องจากการเกิดกรณีปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่รุนแรง โดยกรณีที่น่ามาสู่การรวมตัวก็คือกรณีน้ำมันรั่วที่ชายฝั่งแคลิฟอร์เนียใกล้ซานตาบาบารา, กรณีการปนเปื้อนสารดีดีทีในทะเลสาบวิสคอนซินและมินิโซตา และกรณีไฟไหม้คราบน้ำมันที่แม่น้ำคลิฟแลนด์ มลรัฐโอไฮโอ หลังจากกรณีดังกล่าวได้มีการรวมตัวเป็นกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมขึ้นหลายกลุ่ม เช่น กลุ่ม Critical Mass,

กลุ่ม League of Conservation Voter, กลุ่ม Environment Action และกลุ่ม Solar Lobby เป็นต้น โดยกลุ่มเหล่านี้จะพยายามผลักดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาและชาวอเมริกันในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

นอกจากกลุ่มเหล่านี้แล้ว ยังมีกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่มีฐานปฏิบัติการและสมาชิกอยู่ทั่วโลกรวมทั้งที่สหรัฐอเมริกา โดยมีความพยายามผลักดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมด้วย เช่น กลุ่ม Greenpeace¹ เป็นต้น

4.2 กลุ่มเรียกร้องความเสมอภาค (Equal Rights)

กลุ่มเรียกร้องความเสมอภาคเป็นกลุ่มที่ส่วนใหญ่เน้นในการเรียกร้องความเป็นธรรมทางด้านสิทธิมนุษยชน ความเสมอภาคทางด้านการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ โดยกลุ่มประเภทนี้เริ่มต้นจากการเคลื่อนไหวของสตรี และกลุ่มชนผิวดำ ในช่วงทศวรรษที่ 1960¹ แล้วกลุ่มเรียกร้องความเสมอภาคนี้ก็มีการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ รวมตัวและก่อตั้งเป็นกลุ่มต่างๆ ตัวอย่างเช่น

- กลุ่มที่เรียกร้องความเท่าเทียมกันของสิทธิสตรี เช่น กลุ่ม AAUW (The American Association of University Women), กลุ่ม NOW (The National Organization for Women) และกลุ่ม WL (The Women's Lobby) เป็นต้น
- กลุ่มที่เรียกร้องความเท่าเทียมกันของสิทธิของพวกกรักร่วมเพศ
- กลุ่มที่มุ่งเน้นการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของชาวอเมริกัน เช่น กลุ่ม AOA (American for Constitutional Action) และกลุ่ม ADA (American for Democratic Action) เป็นต้น

4.3 กลุ่มเคลื่อนไหวที่เกี่ยวกับการทำแท้ง (Abortion)

ในประเด็นการทำแท้งนี้จะมีทั้งกลุ่มที่สนับสนุน และกลุ่มที่ต่อต้าน กลุ่มที่สนับสนุน เช่น กลุ่ม RCAR (The Religious Coalition of Abortion Right) และกลุ่ม NARAL (National Abortion Rights Action League) เป็นต้น ส่วนกลุ่มที่ต่อต้าน เช่น กลุ่ม NRLC (The National Right to Life Committee) เป็นต้น

¹ การที่กลุ่มนี้มีฐานปฏิบัติการและสมาชิกภายในประเทศสหรัฐอเมริกาทำให้ในการวิจัยนี้ ถือว่ากลุ่มนี้เป็นกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดันภายในสหรัฐอเมริกาด้วย แม้ว่าในบางกรณีนั้นจะถือว่าเป็นกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดันภายนอกสหรัฐอเมริกาก็ตามที่

¹ สมบัติ อารังธัญวงศ์, การเมืองอเมริกา, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2544), หน้า 272.

4.4 กลุ่มอนุรักษนิยม (Conservatives)

กลุ่มอนุรักษนิยม หมายถึงกลุ่มที่มีแนวความคิดที่ยึดถือหลักปฏิบัติ และธรรมเนียมบางประการ โดยเฉพาะทางด้านศาสนาอย่างเคร่งครัด เช่น กลุ่ม RR (Religious Roundtable) และกลุ่ม MM (The Moral Majority) เป็นต้น กลุ่มเหล่านี้มักมีบทบาทในเรื่อง การคุมกำเนิด และการทำแท้ง

4.5 กลุ่มพิทักษ์ผลประโยชน์ของสาธารณะ (The Public Interest)

กลุ่มพิทักษ์ผลประโยชน์สาธารณะเป็นกลุ่มที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม จะมีศูนย์วิจัย บริษัทที่ให้คำปรึกษาทางด้านกฎหมาย และองค์กรตั้งอยู่ในหลายพื้นที่ เช่น กลุ่ม PC (Public Citizen), กลุ่ม PAW (People of the American Way) และกลุ่ม Common Cause เป็นต้น

5 สมาคมวิชาชีพ (Professional Associations)

สมาคมวิชาชีพเป็นกลุ่มผลประโยชน์ที่เกิดจากการรวมตัวของกลุ่มคนที่มีอาชีพอิสระที่เป็นวิชาชีพเฉพาะทาง เช่น ทยายความ นักหนังสือพิมพ์ ผู้สื่อข่าว อาจารย์ กลุ่มนักวิชาการ (think tank) หรือแพทย์ เป็นต้น โดยกลุ่มเหล่านี้จะรวมตัวกันเพื่อดูแลผลประโยชน์ ให้ข้อมูลข่าวสารและรักษามาตรฐานในการประกอบวิชาชีพของกลุ่ม กลุ่มสมาคมวิชาชีพ เช่น กลุ่ม APSA (American Political Science Association) และกลุ่ม AMA (American Medical Association) เป็นต้น

6. กลุ่มทางวัฒนธรรม (Cultural Groups)

กลุ่มทางวัฒนธรรมเป็นกลุ่มที่มุ่งเน้นดูแลสมาชิก และบุคคลที่มีเชื้อชาติเช่นเดียวกันกับสมาชิกในกลุ่ม โดยใช้วัฒนธรรมเป็นตัวเชื่อมระหว่างสมาชิกด้วยกันเอง และระหว่างกลุ่มกับสังคม กลุ่มประเภทนี้ เช่น สมาคมโปลิช – อเมริกัน (Polish – American Congress), มูลนิธิอิตาเลียน – อเมริกัน (Italian – American Foundation) และสมาคมวัฒนธรรมกรีก – อเมริกัน (Greek – American Cultural Association) เป็นต้น

7. กลุ่มเฉพาะกิจ หรือกลุ่มที่รวมตัวขึ้นโดยมีเป้าหมายเฉพาะในแต่ละภารกิจ (Ad Hoc)

กลุ่มเฉพาะกิจ หรือกลุ่มที่รวมตัวขึ้นโดยมีเป้าหมายเฉพาะในแต่ละภารกิจนี้ บางกลุ่มอาจจะมีการเชื่อมทับกับกลุ่มที่มุ่งเน้นในเรื่องอุดมการณ์ได้ แต่กลุ่มเหล่านี้จะเป็นกลุ่มที่รวมกันเพื่อเป้าหมายระยะสั้น ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าในเรื่องของระยะเวลา แต่หมายความว่าเมื่อ

เป้าหมายสิ้นสุด การรวมตัวก็จะสิ้นสุดด้วย เช่น กลุ่มที่ต่อต้านสงครามเวียดนาม ,กลุ่ม MOD (March of Dimes) ที่มีจุดมุ่งหมายในการค้นหาวิธีการรักษาโรคโปลิโอ, กลุ่ม GCC (Global Climate Coalition) และกลุ่ม GCIP (Global Climate Information Project) เป็นต้น

8. กลุ่มที่มีหน้าที่ในการปฏิบัติการทางการเมือง – PACs (Political Action Committees)

PACs เป็นกลุ่มที่มุ่งเน้นการปฏิบัติการเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ทางการเมือง PACs มีหน้าที่หลักในการรับบริจาคและใช้จ่ายเงินในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่กลุ่มตนสนับสนุน PACs นั้นถือเป็นช่องทางอิสระในการใช้เงินในทางการเมือง PACs จะมีทั้งกลุ่มที่เน้นผลประโยชน์ของกลุ่ม เช่น กลุ่ม BANKPAC (Political Action Committee of the American Bankers' Association), กลุ่ม AHCAPAC (American Healthcare Association) และกลุ่ม GASPAC (American Gas Association) เป็นต้น และกลุ่มที่เน้นผลประโยชน์ส่วนรวม เช่น กลุ่ม NARAL/PAC (National Abortion Rights Action League) และกลุ่ม ADA/PAC (American for Democratic Action) เป็นต้น

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่ากลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มกดดันภายในสหรัฐอเมริกา มีมายมายหลายประเภท ซึ่งภายใต้ความหลากหลายนี้ ก็มีความซ้อนทับกันอยู่ กล่าวคือบางกลุ่มสามารถจัดอยู่ได้หลายประเภทเพราะสามารถแบ่งได้ทั้งตามลักษณะการรวมกลุ่ม สมาชิก เป้าหมายและวัตถุประสงค์ อย่างไรก็ตามในประเด็นเรื่องหน้าที่ของกลุ่มผลประโยชน์นั้นโดยทั่วไปมีดังนี้

1. หน้าที่ในการรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์และจุดมุ่งหมายของกลุ่ม
 - ผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ
 - ผลประโยชน์ในด้านอื่นๆ

2. หน้าที่ในการกำหนดแนวคิดหลัก

3. หน้าที่ให้ข้อมูล ข่าวสาร และข้อเท็จจริงแก่สมาชิก

ซึ่งการที่จะทำให้นี้หน้าที่และการดำเนินงานของกลุ่มผลประโยชน์ราบรื่นและประสบความสำเร็จได้นั้น ต้องมีองค์ประกอบพื้นฐานดังต่อไปนี้²

² Abraham Holtzman, *American Government : Ideals and Reality*. 2nd ed. (New Jersey : Prentice – Hall, 1984), p. 157- 158.

1. เงินทุน (Money)

เงินทุนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการทำให้การดำเนินงานของกลุ่มประสบความสำเร็จ เพราะเงินทุนนอกจากจะช่วยในเรื่องของการโฆษณาประชาสัมพันธ์ และการสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ทางกลุ่มสนับสนุนแล้ว ยังช่วยให้กลุ่มสามารถจ้างผู้เชี่ยวชาญมาช่วยในการดำเนินงานด้วย เช่น ในกรณีของการจ้างนักล็อบบี้ เป็นต้น

2. สมาชิกภาพ (Membership)

จำนวนสมาชิกของกลุ่มนั้นยิ่งมีมากก็ยิ่งมีความได้เปรียบ เพราะกลุ่มมีฐานเสียงสนับสนุนมาก รัฐบาลก็ต้องให้ความสำคัญ นอกจากนี้ยังมีความได้เปรียบทางด้านการระดมทุนและด้านบุคลากรด้วย

3. ความยอมรับนับถือ (State of Respectability)

นอกจากฐานเสียงและการสนับสนุนจากสมาชิกจะเป็นสิ่งสร้างสำคัญของกลุ่มแล้ว การสนับสนุนและการยอมรับจากประชาชนในสังคมก็เป็นสิ่งสำคัญ กลุ่มจะมีความสะดวกในการดำเนินงาน และรัฐบาลก็จะให้ความสำคัญกับกลุ่มมากขึ้นด้วย

4. ผู้นำ (Leader)

ในสังคมนั้นการที่มีผู้นำที่ดี ย่อมนำสังคมไปสู่ความเจริญ กรณีของกลุ่มผลประโยชน์ก็เช่นเดียวกัน กลุ่มที่มีผู้นำที่ดี มีความรู้ความสามารถสูง การดำเนินงานของกลุ่มก็ย่อมมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีความหลากหลายอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเชื้อชาติ วัฒนธรรม ศาสนา ความคิด การดำรงชีวิต รวมไปถึงความหลากหลายทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งความหลากหลายนี้เองที่ทำให้กลุ่มผลประโยชน์มีความสำคัญมากในการเมืองสหรัฐอเมริกา โดยบทบาทและความสำคัญของกลุ่มผลประโยชน์ในสหรัฐอเมริกาน่าจะสรุปได้ดังต่อไปนี้³

- เป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลและความเห็นจากประชาชน ในขณะที่เดียวกันก็เป็นแหล่งที่ให้ข้อมูล ข่าวสารด้วย

³ สมบัติ อารังธัญวงศ์, การเมืองอเมริกา, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2544), หน้า 275 – 276.

- เป็นตัวแทนในการเรียกร้อง และเป็นตัวกลางระหว่างประชาชนกับรัฐบาล ช่วยในการประสานงานระหว่างประชาชนกับรัฐบาล
- ตรวจสอบการดำเนินงานของรัฐบาลและกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ
- เพิ่มโอกาสให้ปัจเจกบุคคลเข้าไปมีบทบาทในทางการเมือง เนื่องจากการเข้าไปเป็นสมาชิกกลุ่มผลประโยชน์นั้นจะช่วยให้ปัจเจกบุคคลสามารถได้มาซึ่งความต้องการมากกว่าการดำเนินงานเพียงลำพัง
- ช่วยลดความขัดแย้งระหว่างกลุ่ม เนื่องจากสหรัฐอเมริกาที่มีกลุ่มผลประโยชน์จำนวนมาก ทำให้สมาชิกภาพมีความเลื่อมทับกับ กลุ่มต่างๆ จึงจำเป็นต้องพยายามหาทางประสานผลประโยชน์ระหว่างกลุ่ม อย่างไรก็ตามในบางกรณีที่มีความต้องการของแต่ละกลุ่มต่างกันมาก แล้วไม่สามารถประสานผลประโยชน์ได้ ความขัดแย้งก็อาจจะรุนแรงมากขึ้น

การรวมตัวของกลุ่มผลประโยชน์นั้น แม้ว่าจะมีปัจจัยหลักอยู่ที่ความต้องการในผลประโยชน์ร่วมกันของสมาชิก แต่ผลประโยชน์ก็มีลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะสามารถแยกได้ดังต่อไปนี้⁴

1. ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (Economic Benefit)

กลุ่มผลประโยชน์หลายกลุ่มจัดตั้งเพื่อหาผลประโยชน์ และความมั่งคั่งร่ำรวยให้กับสมาชิก ตัวอย่างเช่น กลุ่มทางธุรกิจการค้า และกลุ่มสหภาพแรงงาน ได้แก่ AFL-CIO มีบทบาทสำคัญในการเรียกร้องเกี่ยวกับค่าจ้างและสวัสดิการ และกลุ่ม AFBF (American Farmer Bureau Federation) ซึ่งมีเป้าหมายในการเรียกร้องเกี่ยวกับเรื่องราคาร้านน้ำมันที่ใช้ในการเกษตร เป็นต้น

2. ผลประโยชน์ที่เป็นเอกภาพ (Solitary Benefit)

กลุ่มผลประโยชน์เหล่านี้จะเรียกร้องเรื่องสถานภาพส่วนบุคคล และการยอมรับของสังคม เช่น กลุ่ม NOW (National Organization for Women) ที่มีเป้าหมายในการเรียกร้องเพื่อปกป้องสิทธิสตรีว่าไม่ได้เป็นชนชั้นสองในสิ่งเรื่องหน้าที่การงาน หรือค่าจ้างที่ต่ำกว่า

3. ผลประโยชน์ที่เฉพาะเจาะจง (Purposive Benefit)

กลุ่มลักษณะนี้จะเรียกร้องเกี่ยวกับประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม เช่น ด้านการจัดการกับมลพิษทางน้ำ ทางอากาศ เช่น กลุ่ม Sierra Club และกลุ่ม Common Cause เป็นต้น

⁴ เล่มเดียวกัน, หน้า 278.

4. ผลประโยชน์ทางด้านนโยบาย (Policy Benefit)

เป็นลักษณะของการมุ่งเน้นการกำหนดนโยบาย หรือการบัญญัติกฎหมายเพื่อความเป็นอยู่ที่ดี และรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม เช่น กลุ่ม NRA (National Rifle Association), กลุ่ม NARAL (National Abortion Rights Action League), กลุ่ม National Right to Life Committee และกลุ่ม NCEC (National Committee for an Effective Congress) เป็นต้น

กลุ่มผลประโยชน์นั้นมีบทบาทและความสำคัญต่อการเมืองสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้นอกจากจะเป็นเพราะความหลากหลายของสังคมอเมริกันแล้ว ยังเป็นเพราะกลุ่มผลประโยชน์ในสหรัฐอเมริกาเป็นกลุ่มที่มีพลังทั้งทางด้านเงินทุน และบุคลากร ซึ่งทำให้กลุ่มเหล่านี้สามารถกดดันและผลักดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้

สำหรับการเข้ามาผลักดันนโยบายของกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มการเมืองภายในสหรัฐอเมริกา สามารถกระทำได้โดย 3 ช่องทางใหญ่ๆ คือ ⁵ 1) การออกเสียงในการเลือกตั้ง (voting) 2) การให้เงินสนับสนุน (financial contributions) ในทางกฎหมายกลุ่มผลประโยชน์สามารถบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งได้ และ 3) การดำเนินการเพื่อเสนอร่างกฎหมาย (legislative action) นอกจากนี้ยังรวมถึงวิธีการอื่นๆ เช่น การพบปะติดต่อและผูกสัมพันธ์กับสมาชิกสภาองเกรส การเชิญไปงานเลี้ยง การเชิญสมาชิกสภาไปรับฟังปัญหาต่างๆ รวมไปถึงการดำเนินกรเพื่อเผยแพร่ผ่านสื่อสาธารณะต่างๆ เพื่อให้มวลชนเห็นด้วยกับแนวทางของตัวเอง เป็นต้น ⁶ ด้วยวิธีการที่ตัวเองได้ทำให้กลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มการเมืองต่างๆ เป็นฐานเสียงสนับสนุนที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของสมาชิกสภาองเกรสเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม 3 ช่องทางที่กล่าวมานั้นเป็นเพียงกลยุทธ์ของกลุ่มผลประโยชน์ที่ใช้แทรกแซงทางการเมืองเท่านั้น แต่กลยุทธ์หรือวิธีการที่สำคัญที่กลุ่มผลประโยชน์ใช้ในการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตนโดยทั่วไป ได้แก่

1. การรณรงค์ (Public Campaign)

การรณรงค์เป็นวิธีที่กลุ่มผลประโยชน์ใช้เมื่อต้องการการสนับสนุนจากประชาชนในสังคม เพื่อให้ได้รับความสำคัญและการยอมรับจากรัฐบาล การดำเนินงานเพื่อผลประโยชน์ในภายหลังจะได้ง่ายขึ้น เช่น การรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม และการรณรงค์เพื่อสิทธิสตรี เป็นต้น

⁵Fraser Cameron, "The Domestic Environment" in US Foreign Policy After the Cold War: Global Hegemon or Reluctant Sheriff? (New York : Routledge, 2002), p. 92.

⁶ Ibid.,

2. การล็อบบี้ (Lobby)

การล็อบบี้ (Lobby) หมายถึง การพยายามใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อพยายามมีอิทธิพล โดยการส่งตัวแทน หรือข้อเรียกร้องไปยังสมาชิกสภานิติบัญญัติ หรือกระทรวง ทบวง กรม เพื่อให้การตัดสินใจในนโยบายหรือออกกฎหมายที่จะเป็นประโยชน์ต่อกลุ่ม หรือสอดคล้องต่อวัตถุประสงค์ของกลุ่ม⁷

โดยทั่วไปนักล็อบบี้ (Lobbyist) จะเข้าไปทำการติดต่อกับฝ่ายรัฐบาล เสนอข้อเรียกร้องของกลุ่ม ให้คำแนะนำ และข้อมูลที่เป็นประโยชน์ เพื่อให้รัฐบาลให้ความร่วมมือในการสนับสนุน ประเด็นนโยบายให้เป็นไปตามความต้องการของกลุ่ม ซึ่งการล็อบบี้มีทั้งทางตรงและทางอ้อม และวิธีการล็อบบี้เหล่านั้นสามารถใช้ได้กับทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ

2.1 การล็อบบี้โดยตรง (Direct lobbying Techniques)

เป็นการเข้าไปแทรกแซงโดยตรงของกลุ่มผลประโยชน์ โดยการให้นักล็อบบี้เข้าไปติดต่อกับสมาชิกสภานิติบัญญัติโดยตรงด้วยการเสนอข้อมูล ข่าวสาร และพยายามชักจูงให้สมาชิกสภานิติบัญญัติมีความเห็นไปในทางเดียวกับที่กลุ่มผลประโยชน์ต้องการ วิธีการนี้มักใช้โดยกลุ่มผลประโยชน์ที่มีเงินทุนสูง และมีผลประโยชน์เฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มนักธุรกิจ และกลุ่มอุตสาหกรรม เป็นต้น

2.2 การล็อบบี้โดยอ้อม (Indirect lobbying Techniques)

เป็นการเข้าไปแทรกแซงโดยอ้อมของกลุ่มผลประโยชน์ โดยการที่นักล็อบบี้ทำงานผ่านตัวกลาง ซึ่งก็คือนักการเมือง แล้วให้นักการเมืองเป็นผู้ดำเนินการเจรจากับสมาชิกสภานิติบัญญัติ เนื่องจากการรู้จักส่วนตัวนั้นช่วยในการเจรจาอย่างมาก นอกจากนี้การล็อบบี้โดยอ้อมนั้นยังรวมถึง การระดมมวลชน (Mobilizing the Grassroots) การสร้างมติมหาชน (Molding Public Opinion) และการสร้างแนวร่วม (Coalition Building) ด้วย แต่สามวิธีนี้ต้องใช้เวลาในการดำเนินงานค่อนข้างมาก

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีกลุ่มผลประโยชน์มากมายและมีอิทธิพลต่อรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ซึ่งความพยายามที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายนี้เอง ทำให้บริษัทที่ทำหน้าที่ในการล็อบบี้มีจำนวนมากตามด้วย ตัวอย่างรายชื่อบริษัทล็อบบี้ 25 อันดับ

⁷ จุมพล หนิมพานิช, กลุ่มผลประโยชน์กับการเมืองไทย (นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2545), หน้า 74.

รกรของสหรัฐอเมริกา⁸ มีดังต่อไปนี้ 1) Interpublic Group of Companies, Inc. 2) WPP Group plc 3) Patton Boggs 4) DLA Piper Rudnick Gray Cary LLP 5) Akin Gump 6) Van Scoyoc Associates, Inc. 7) Williams & Jensen 8) Greenberg, Traurig, Hoffman, Lipoff, Rosen & Quentel 9) Ernst & Young LLP 10) The Dutko Group Inc. 11) Hogan & Hartson 12) Preston Gates Ellis Rouvelas & Meeds LLP 13) Podesta Mattoon 14) The PMA Group 15) Pricewaterhouse Coopers 16) Clark & Weinstock Inc. 17) Swidler Berlin Sherreff Friedman 18) Alcalde & Fay 19) Johnson, Madigan, Peck, Boland, Dover & Stewart 20) The Washington Group 21) Holland & Knight 22) The Carmen Group Inc. 23) Mayer Brown & Platt 24) Bergner, Bockorny, Castagnetti, Hawkins & Brain และ 25) Baker, Donelson, Bearman & Caldwell

บริษัทล็อบบี้เหล่านี้มีบทบาทอย่างมากในการเมืองของสหรัฐอเมริกาเพราะเป็นช่องทางที่สำคัญของกลุ่มผลประโยชน์ในการที่จะเข้าไปมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย ซึ่งแต่ละปีกลุ่มผลประโยชน์จะใช้จ่ายเงินจำนวนมหาศาลไปกับการล็อบบี้

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นเรื่องของกลุ่มผลประโยชน์ทั่วไปภายในสหรัฐอเมริกา ในประเด็นพิธึสารเกี่ยวโตนี้ถือเป็นเรื่องความร่วมมือต่างประเทศทางด้านสิ่งแวดล้อมที่กลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มผลักดันภายในสหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญ โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน และกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ซึ่งในกรณีกลุ่มสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นที่ทราบกันดีว่าจะสนับสนุนและเรียกร้องให้รัฐบาลประเทศต่างๆ ให้ความสำคัญ ร่วมกันดูแล และแก้ไข ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมเป็นจุดประสงค์หลัก ดังนั้นการให้ความสำคัญกับพิธึสารเกี่ยวโตจึงไม่ใช่สิ่งที่แปลกใหม่ ส่วนกรณีที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันให้ความสำคัญกับพิธึสารดังกล่าวนี้แม้ว่าจะเป็นไปด้วยเหตุผลที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่แปลกใหม่เช่นกัน

แม้ว่ากลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมพยายามที่จะสร้างภาพลักษณ์ของตนในฐานะกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาที่ยั่งยืนของมนุษยชาติมาตั้งแต่ช่วงปลายทศวรรษที่

⁸ The Center for Public Integrity, Lobby Watch : Lobby Firm [online], 2003, Available from : <http://www.publicintegrity.org> [2005, April 10]

⁹ กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมในที่นี้หมายถึง กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีบทบาทและอิทธิพลทางเศรษฐกิจและการเมือง

1980 เพื่อให้แรงต่อต้านจากกลุ่มสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่มีต่อกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมลดลง¹ แต่พฤติกรรมที่กลุ่มเหล่านี้ยังคงปฏิบัตินั้นล้วนส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือย การใช้สารเคมีที่มีอันตรายในการผลิต การทิ้งกากของสารเคมีอันตราย หรืออื่นๆ อีกมากมาย

กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมมักบิดเบือนข้อเท็จจริงในการสร้างภาพลักษณ์ของตน เช่น กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมที่สนับสนุนการใช้สารเคมีอันตรายในการฆ่าแมลงให้เหตุผลว่าเป็นการทำเพื่อผู้ทิวโห้ทั่วโลก ทั้งๆ ที่สารเคมีเหล่านั้นเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมากทั้งการสะสมในพื้นดิน ไหลซึมไปสู่แหล่งน้ำ และเป็นอันตรายต่อมนุษย์เอง หรือในกรณีที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมสนับสนุนการค้าเสรี โดยให้เหตุผลว่าเป็นการสร้างการพัฒนาที่ยั่งยืนให้กับประเทศต่างๆ โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา แต่ในความเป็นจริงการค้าเสรีสำหรับประเทศกำลังพัฒนาจะนำมาซึ่งการใช้ทรัพยากรจำนวนมาก และสร้างมลพิษในทุกๆ ด้าน เพราะประเทศเหล่านี้ยังไม่มีเทคโนโลยีที่สะอาด และการเปิดเสรีทางการค้าจะทำให้เกิดการเร่งการผลิตเพื่อการแข่งขันโดยไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม

กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้เป็น Transnational Corporations (TNCs) ที่พยายามขยายธุรกิจและผลประโยชน์ของตน โดยการสร้างภาพลักษณ์ของบริษัทว่าเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และเป็นผู้นำของการพัฒนาที่ยั่งยืน กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเรียก TNCs เหล่านี้ว่า Greenwash เพราะการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมของกลุ่ม TNCs เหล่านี้เป็นแค่เพียงการสร้างภาพลักษณ์เท่านั้น

ในช่วงทศวรรษที่ 1990 กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมได้พยายามเข้ามาเสนอแนวทางในการรักษาสิ่งแวดล้อมในการประชุมระดับโลก โดยในการประชุม UNCED (United Nations Conference on the Environment and Development) หรือ Earth Summit TNCs ต่างๆ ได้พยายามเข้ามามีบทบาทในการกำหนดแนวทางในการรักษาสิ่งแวดล้อมและการสร้างการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งการกระทำดังกล่าวไม่เพียงเป็นการสร้างความชอบธรรมในการเป็น green business และความสำคัญของกลุ่มในทางการเมืองระหว่างประเทศเท่านั้น แต่ยังเปิดทางให้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเข้าไปมีส่วนร่วมในการวางแนวทางให้เป็นไปในทิศทางที่กลุ่มตนต้องการ หรือทำให้

¹ ในช่วงทศวรรษที่ 1970 - 1980 มีการเติบโตของกลุ่มที่ดำเนินการเรียกร้องให้ประชาชนและรัฐบาลต่างๆ ให้ความสนใจกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยมุ่งความสนใจไปที่การทำลายสิ่งแวดล้อมของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรม ทำให้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมต้องปรับภาพลักษณ์ของตน

มาตรการที่ออกมาลดความเข้มข้นลง เช่น ในการกำหนด Agenda 21 ที่เป็นมาตรการในการพัฒนาที่ยั่งยืน กลุ่ม International Chamber of Commerce (ICC) และสมาชิกพยายามไม่ให้มีการกำหนดมาตรการที่บีบบังคับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรม โดยพยายามไม่ให้มีการใช้คำว่า Transnational Corporations ในการวางมาตรการต่างๆ และในขณะเดียวกันก็พยายามกำหนดคำจำกัดความของคำว่า technology transfer ให้เป็นไปตามความต้องการของตนที่มีพื้นฐานจากการกำหนดสิทธิบัตรของสหรัฐอเมริกา ซึ่งกลุ่มนี้ก็ประสบความสำเร็จ ในทั้ง 2 กรณี⁹ การที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเข้าไปมีส่วนใน Agenda 21 นั้น เป็นการเปิดโอกาสให้กลุ่มนี้สามารถเข้าไปในประเทศกำลังพัฒนามากขึ้นโดยใช้ข้ออ้างของ technology transfer ว่าเป็นการนำเอาเทคโนโลยีที่ดีกว่าเข้ามาเพื่อการพัฒนา แต่ในมุมมองของนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมการกระทำดังกล่าวไม่ได้ช่วยในแง่ของการพัฒนาที่ยั่งยืน เพราะเทคโนโลยีที่ไม่ดีสำหรับประเทศหนึ่งอาจถือได้ว่าเป็นเทคโนโลยีที่ดีกว่าของอีกประเทศหนึ่ง ดังนั้นจึงเป็นเพียงการเปลี่ยนฐานการผลิตเท่านั้น ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมก็ยังคงเดิมหรือมากขึ้น กล่าวคือ ถ้าเทคโนโลยีของประเทศ ก. ดีกว่าเทคโนโลยีของประเทศ ข. กลุ่มธุรกิจก็สามารถนำเทคโนโลยีของประเทศ ก. มาใช้กับประเทศ ข. ได้ โดยไม่ได้คิดว่าเทคโนโลยีของประเทศ ก. ก็ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเช่นกัน อีกทั้งถ้ามาตรการในเรื่องสิ่งแวดล้อมของประเทศ ข. ยังไม่ดีพอ กลุ่มผลประโยชน์ก็สามารถใช้ประโยชน์จากการนี้ได้

จากที่กล่าวมานั้นต้องการชี้ให้เห็นว่า ในประเด็นสิ่งแวดล้อม กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมต้องการเพียงการสร้างภาพลักษณ์ของตนในฐานะมิตรของสิ่งแวดล้อมและผู้นำในการพัฒนาที่ยั่งยืนเท่านั้น แต่ในทางปฏิบัติแล้วธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แม้กระทั่งการพัฒนาที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมให้การสนับสนุนนั้นก็เพียงเพื่อให้ธุรกิจของตนสามารถขยายตัวได้มากขึ้น และได้รับแรงดันจากภายนอกลดลง และในขณะเดียวกันก็เปิดทางให้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเข้าไปมีส่วนในการปรับมาตรการความร่วมมือระหว่างประเทศ

อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกครั้งที่การดำเนินการในการปรับมาตรการความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านสิ่งแวดล้อมของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้จะประสบความสำเร็จ ในกรณีเช่นนี้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมจะหันมาชักจูงรัฐบาลของตนแทน เช่นในกรณีของพิธีสารเกียวโต

⁹ Jed Greer and Kenny Bruno, *Greenwash : The Reality Behind Corporate Environmentalism*, 2nd ed. (Malaysia : Third World Network, 2000), p.25.

ที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมพยายามที่จะทำลายความน่าเชื่อถือของ UNFCCC มาโดยตลอดว่าไม่มีประสิทธิภาพ¹⁰ แต่ในที่สุดพิธีสารเกียวโตก็ถือกำเนิดขึ้นในการประชุม COP-3 อย่างไรก็ตามการที่แต่ละประเทศจะอยู่ภายใต้พิธีสารเกียวโตหรือไม่ขึ้นอยู่กับการให้สัตยาบันของแต่ละประเทศ

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เองที่ทำให้กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกาพยายามเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายด้านดังกล่าวของรัฐบาล โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และที่สำคัญคือ กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน เพราะพิธีสารเกียวโตมีจุดมุ่งหมายหลักคือ การลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเข้าสู่ชั้นบรรยากาศลงในปริมาณอย่างน้อยร้อยละ 5 ของปริมาณที่ระดับปี ค.ศ. 1990 ในระหว่างปี ค.ศ. 2008-2012¹¹ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แต่ละประเทศได้ถูกกำหนดให้ลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกในระดับที่แตกต่างกันและทุกประเทศมีข้อผูกพันตามกฎหมาย (legally binding) ในอันที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อตกลงแห่งพิธีสารนี้¹² แต่การที่ก๊าซเรือนกระจกเป็นก๊าซที่ส่วนใหญ่มาจากภาคการผลิตของอุตสาหกรรม และมากกว่าครึ่งหนึ่งของก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศมาจากภาคพลังงาน โดยเฉพาะน้ำมัน ทำให้ถ้าสหรัฐอเมริกาดำเนินการตามเงื่อนไขของพิธีสารเกียวโตจะส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมอย่างมาก

ผลกระทบทางเศรษฐกิจเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างมากต่อการตัดสินใจดำเนินนโยบายของรัฐบาลต่างๆ ไม่เฉพาะแต่รัฐบาลสหรัฐอเมริกา ซึ่งประเด็นเศรษฐกิจนี้เองที่ทำให้สหภาพยุโรป และรัสเซียสามารถให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโต ทั้งๆ ที่ทั้งสองก็มีธุรกิจอุตสาหกรรมน้ำมันขนาดใหญ่ และกลุ่มดังกล่าวก็ทำการกดดันรัฐบาลในประเด็นพิธีสารเกียวโตเช่นเดียวกันกับที่สหรัฐอเมริกา เพียงแต่สหภาพยุโรป และรัสเซียนั้นไม่ต้องวิตกในเรื่องของการพึ่งพิงประเทศอื่นในประเด็นการซื้อขายก๊าซเรือนกระจก, เรื่องของ Carbon Quota และ เปรอร์เซ็นต์การลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เพราะสามารถเฉลี่ยกันระหว่างประเทศในกลุ่มได้ นอกจากนี้บาง

¹⁰ Ibid.,p.24.

¹¹ UNFCCC, *Kyoto Protocol to The United Nations Framework Convention on Climate Change* [online],1997, Available from : <http://unfccc.int/resource/docs/convkp/kpeng.html> [2004, October 10]

¹² John R. Justus and Susan R. Fletcher, *Global Climate Change* [online], 2003, Available from : <http://www.ncseonline.org/NLE/CRS/abstract.cfm/NLEid=17005> [2004, October 10]

ประเทศที่สามารถลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่มากกว่าที่กำหนดก็สามารถจะหักลบกันกับบางประเทศที่ไม่สามารถทำได้ตามกำหนด ในขณะที่เปอร์เซ็นต์การลดของสหรัฐอเมริกาอยู่ในปริมาณที่มาก ทำให้สหรัฐอเมริกาตกอยู่ในฐานะพึ่งพิงประเทศอื่นในเรื่องของการซื้อขายก๊าซเรือนกระจก เพราะสหรัฐอเมริกาต้องอาศัยกลไกดังกล่าวในการทำให้พันธกรณีที่สหรัฐอเมริกาประสบความสำเร็จ และที่สำคัญยังผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจต่อภาคอื่นๆ ด้วย

มีการประเมินกันในเรื่องผู้ต่อต้านการเข้าเป็นภาคีพิธีสารเกียวโตว่า การเข้าเป็นภาคีในพิธีสารเกียวโตนั้นจะก่อให้เกิดการว่างงานถึง 2.4 ล้านคนและรายได้เฉลี่ยของชาวอเมริกันลดลงเกือบ 2,700 เหรียญดอลลาร์สหรัฐ¹³ ผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นต่อภาคต่างๆนั้น พอสรุปได้ดังนี้

- 1) ภาคอุตสาหกรรม¹⁴ อุตสาหกรรมหลักๆ ภายในสหรัฐอเมริกาที่จะได้รับผลกระทบ ได้แก่ อุตสาหกรรมเคมี ปิโตรเลียม กระดาษ เหล็ก เหล็กกล้า อลูมิเนียม และซีเมนต์ ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมเหล่านี้รวมทั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ก็คือ หากมีการเพิ่มการจัดเก็บภาษี ย่อมทำให้ภาคอุตสาหกรรมจำเป็นต้องมีต้นทุนสูงขึ้นและลดขีดความสามารถในการแข่งขันของสินค้าในระดับโลกลง นอกจากนี้การที่ต้นทุนเพิ่มสูงขึ้นจะส่งผลให้อุตสาหกรรมต่างๆย้ายฐานการผลิตจากประเทศที่พัฒนาแล้วไปสู่ประเทศกำลังพัฒนาและทำให้มีการปล่อยก๊าซพิษในประเทศเหล่านั้น ซึ่งในที่สุดแล้วการควบคุมการปล่อยก๊าซเรือนกระจกก็ไม่สามารถกระทำได้อย่างแท้จริง สำหรับความเชื่อที่ว่าการพัฒนาเทคโนโลยีสะอาดจะทำได้มากขึ้นนั้นก็อาจไม่เป็นจริง การพัฒนาเทคโนโลยีนี้จำเป็นต้องใช้ทุนสูงมาก ในขณะที่บริษัทต่างๆ ได้เผชิญกับปัญหาต้นทุนที่สูงอยู่แล้ว จึงอาจทำให้การพัฒนาเทคโนโลยีชนิดนี้ประสบกับความล่าช้าและไม่ได้ผลอย่างที่คิด

¹³ Charles W. Schmidt, "The Kyoto Protocol : Just a lot of Hot Air?," *Environmental Health Perspective* 108 (August 2000)

¹⁴ Impact of the proposed climate changed treaty on various industry [online], Available from : <http://www.globalwarming.org/brief/index.htm> [2005, January 2]

- 2) ภาคเกษตรและการป่าไม้¹⁵ สหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาได้สำรวจพบว่า ภาคเกษตรกรรมนั้นเป็นแหล่งผลิตก๊าซเรือนกระจกถึง 20 % ดังนั้นจึงได้สร้างความกังวลใจให้กับกลุ่มอาชีพในภาคนี้เป็นอย่างยิ่ง หากสหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมเป็นภาคีในพิธีสารเกียวโต ซึ่งบุคคลที่ประกอบอาชีพในสาขานี้จะต้องลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้เป็นไปตามเป้าหมาย นั่นคือ การจำกัดการใช้พลังงาน เครื่องจักรในการเกษตร การจำกัดการก่อก๊าซมีเทนจากพืชและการปศุสัตว์ การจำกัดพืชต่อพื้นที่การเกษตร การทำป่าไม้ รวมทั้งการผลิตและการแปรรูปอาหารให้มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในจำนวนที่กำหนด การควบคุมโดยกำหนดมาตราเช่นนี้ทำให้เกษตรกรมีต้นทุนเพิ่มสูงขึ้น
- 3) ภาคประชาชนผู้บริโภค¹⁶ ผลกระทบที่เกิดขึ้นต่ออาชีพสาขาต่างๆ ย่อมทำให้รายได้ของประชาชนที่เคยมีนั้นลดน้อยลง ในขณะที่ต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้นอันเป็นผลมาจากสินค้า อาหาร และพลังงานที่มีราคาสูงขึ้น รวมทั้งชีวิตความเป็นอยู่ก็ขาดความสะดวก และลำบากมากขึ้นเนื่องจากการเข้มงวดมากขึ้นในการอยู่อาศัยของประชาชน เช่น การจำกัดพลังงาน การใช้เครื่องใช้อนุรักษ์ธรรมชาติ ฯลฯ นอกจากนี้ประชาชนหลายคนอาจต้องตกงานอันเป็นผลมาจากอุตสาหกรรมและธุรกิจในภาคต่างๆ ต้องลดคนงานลง ซึ่งปัญหาที่จะเกิดขึ้นเป็นเงาตัวตามมาก็คือ ยาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม ฯลฯ
- 4) ด้านการทหารและความมั่นคง ไม่เพียงแต่ภาคอื่นๆ จะได้รับผลกระทบเท่านั้น แต่ด้านการทหารและความมั่นคงก็ได้รับผลกระทบจากการลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกด้วย เนื่องจากในทางการทหารนั้นจำเป็นต้องใช้เชื้อเพลิงเป็นจำนวนมากในการฝึกและออกรบแต่ละครั้ง ดังนั้นข้อจำกัดในการลดปริมาณก๊าซนั้น อาจทำให้จำนวนการฝึกและปฏิบัติการต่างๆ ลดน้อยลง ซึ่งทำให้คนจำนวนหนึ่งในกลุ่มอาชีพสาขานี้ไม่เห็นด้วยกับลงนามในพิธีสารเกียวโตของสหรัฐอเมริกาด้วย

¹⁵ Farmer groups concerned about climate change treaty [online], Available from : <http://www.globalwarming.org/brief/index.htm> [2005, January 2]

¹⁶ The consumer impact of global warming policies : Some sobering act [online], Available from : <http://www.globalwarming.org/brief/index.htm> [2005, January 2]

เมื่อผลประโยชน์ของคนกลุ่มต่างๆ ในสังคมถูกกระทบกระเทือนร่วมกัน กลุ่มคนเหล่านี้จึงได้รวมตัวกันอย่างเหนียวแน่นเพื่อเรียกร้องและกดดันให้สภาองเกรสทำการไม่ให้สัตยาบัน (Ratification) พิธีสารเกียวโต โดยกลุ่มผลประโยชน์ที่มีบทบาทอย่างเด่นชัดในเรื่องของการพยายามไม่ให้สหรัฐอเมริกาทำการให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโตก็คือ กลุ่ม USCIB (U.S. Council for International Business) และกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันที่นำโดยบริษัท Exxon Mobil^{๖๖} ในขณะที่เดียวกันกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมก็พยายามที่จะเรียกร้องให้ทำการสัตยาบัน แต่กลุ่มสิ่งแวดล้อมก็ทำได้เพียงการรณรงค์เท่านั้น

กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีบทบาทในสหรัฐอเมริกามักอ้างว่าไม่มีจุดยืนในเรื่องของพิธีสารเกียวโต เช่น ในจดหมายที่บริษัทน้ำมัน Chevron ตอบคำถามของ Greenpeace ในประเด็นพิธีสารเกียวโตกล่าวว่า แทนที่จะมาคำนึงถึงข้อถกเถียงในประเด็นของพิธีสารเกียวโต บริษัทจะมุ่งดำเนินการเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมในมาตรการที่บริษัทสามารถควบคุมได้^{๖๗} เป็นต้น อย่างไรก็ตาม บริษัท Chevron และเช่นเดียวกันกับกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่กล่าวอ้างในทำนองเดียวกันก็เป็นสมาชิกของกลุ่ม USCIB ที่มีจุดยืนที่ต่อต้านพิธีสารเกียวโตอย่างชัดเจน ซึ่งเห็นได้จากจดหมายที่ USCIB ถึงประธานาธิบดี Clinton ในวันที่ 27 มีนาคม 1998^{๖๘} โดยเนื้อหาของจดหมายระบุว่า พิธีสารเกียวโตเป็นข้อตกลงที่มีความซับซ้อนและมีผลกระทบในเชิงเศรษฐกิจอย่างมาก USCIB ไม่แนะนำให้รัฐบาลสหรัฐอเมริการ่วมลงนามและให้สัตยาบันพิธีสารดังกล่าว จนกว่าจะหาทางที่จะปกป้องธุรกิจและผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกาได้ นอกจากนี้ USCIB ยังมองว่าพิธีสารเกียวโตมีข้อบกพร่องอยู่มาก โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องการไม่มีส่วนร่วมในพันธกรณีของประเทศนอกกลุ่มภาคผนวกที่ I อย่างไรก็ตาม USCIB พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือกับ

^{๖๖} The US Council for International Business (USCIB) เป็นกลุ่มที่อ้างว่า เป็นตัวแทนของบริษัทและธุรกิจชั้นนำของสหรัฐอเมริกามากกว่า 300 แห่ง และทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงของสหรัฐอเมริกากับ International Chamber of Commerce (ICC)

^{๖๗} บริษัท Exxon Mobil ดำเนินธุรกิจหลักด้านพลังงาน เกี่ยวข้องถึงเรื่องของการสำรวจ การผลิตน้ำมันดิบและแก๊ส ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม รวมไปถึงการขนส่งและการขายน้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ และผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม นอกจากนี้บริษัท Exxon Mobil เป็นผู้ผลิตหลักในสินค้าที่มีวัตถุดิบหลักจากปิโตรเคมี เช่น พลาสติก เป็นต้น

^{๖๘} ภาคผนวก ค, หน้า 192.

^{๖๙} ภาคผนวก ค, หน้า 194.

รัฐบาลในการหาหนทางในการแก้ปัญหาโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่ไม่กระทบต่อระบบเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา

แม้ว่าเจตนาของ USCIB ถึงประธานาธิบดี Clinton นั้นจะเป็นเพียงเจตนาที่แสดงถึงจุดยืนของกลุ่ม USCIB ในประเด็นพิธีสารเกียวโต แต่จุดยืนของกลุ่มนี้ก็มีความสำคัญอย่างมาก เพราะกลุ่ม USCIB นี้เป็นกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีความสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา

ในสมัยของประธานาธิบดี George W. Bush กลุ่ม USCIB ก็ได้ส่งเจตนาแสดงจุดยืนของกลุ่มในประเด็นพิธีสารเกียวโตอีกครั้ง ลงวันที่ 11 เมษายน 2001 เนื้อหาของเจตนาในภาพรวมยังคงเป็นเช่นเดิม เพียงแต่เพิ่มเข้ามาว่ากลุ่ม USCIB พร้อมทั้งจะร่วมมือกับรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศภายใต้กรอบของ UNFCCC แต่จะหลีกเลี่ยงการใช้มาตรการของพิธีสารเกียวโตที่มีข้อบกพร่องในเรื่องของกรอบเวลา การขาดการมีส่วนร่วมของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา และการที่มีจุดมุ่งหมายที่ไม่สามารถเป็นจริงได้

Exxon Mobil ใช้เจตนาของ USCIB เป็นเหตุผลสนับสนุนจุดยืนของตนในการต่อต้านพิธีสารเกียวโตในแง่ของการมีจุดร่วมทางความเชื่อระหว่างตนกับกลุ่มอื่นๆ ที่ว่า พิธีสารเกียวโตนั้นมีข้อบกพร่อง ซึ่งกลุ่มอื่นๆ ที่ Exxon Mobil อ้างถึงในเจตนาได้ตอบที่ส่งถึง Greenpeace นั้น ก็คือ กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ส่วนใหญ่ของสมาชิกจะได้รับผลกระทบอย่างมาก ถ้าสหรัฐอเมริกาให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโต แต่ในความเป็นจริงนั้นกลุ่มเหล่านี้ไม่ได้เป็นตัวแทนของทุกกลุ่มในสังคมของสหรัฐอเมริกา

อย่างไรก็ตามกลุ่มธุรกิจเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากในทางการเมืองสหรัฐอเมริกาไม่ว่าจะในประเด็นนโยบายภายในหรือนโยบายภายนอกประเทศ เพราะกลุ่มเหล่านี้มีการล็อบบี้รัฐบาลสหรัฐอเมริกา ดังที่กล่าวมาแล้วว่าในการเมืองสหรัฐอเมริกากลุ่มล็อบบี้เป็นกลยุทธ์สำคัญในการแทรกแซงการเมืองสหรัฐอเมริกา ในการใช้จ่ายเงินในการล็อบบี้ระหว่างปี ค.ศ.1998-2004 ในประเด็นของสิ่งแวดล้อมนั้นอยู่ที่อันดับที่ 6¹⁷ ของการจัดอันดับ Lobby Watch List ของ The Center for Public Integrity รองจากประเด็นการจัดสรรงบประมาณ, ประเด็นสาธารณสุข, ประเด็นทางทหาร, ประเด็นภาษี และประเด็นการขนส่ง ตามลำดับ ซึ่งการที่ประเด็นสิ่งแวดล้อม

¹⁶ ภาคผนวก ค, หน้า 195.

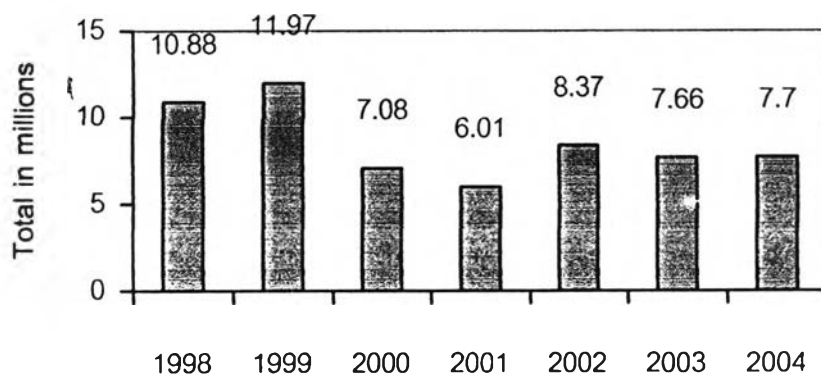
¹⁷ ภาคผนวก ค, หน้า 200.

¹⁷ The Center for Public Integrity, Lobby Watch : Issues [online], 2003, Available from : <http://www.publicintegrity.org/lobby/profile.aspx?act=issues&is=ENV> [2005, April 9]

อยู่ในอันดับที่ 6 นี้ถือได้ว่ามีความสำคัญมาก เพราะการล็อบบี้ในประเด็นเรื่องการค้า, น้ำมัน และการต่างประเทศยังอยู่เพียงอันดับที่ 7, 23 และ 39 ตามลำดับเท่านั้น

การใช้เงินอย่างมหาศาลในการล็อบบี้ทำให้กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมเหล่านี้มีอิทธิพลมากในการเมืองสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันที่นำโดยบริษัท Exxon Mobil ในระหว่างปี 1998 – 2004 บริษัท Exxon ใช้เงินในการล็อบบี้เป็นจำนวนถึง 59,672,742 ดอลลาร์สหรัฐ¹⁸ โดยจำนวนเงินดังกล่าวทำให้บริษัท Exxon อยู่ในลำดับที่ 12 ของ Lobby Watch List ของ The Center for Public Integrity โดยประเด็นหลักที่ทางบริษัท Exxon ทำการล็อบบี้ในช่วง ค.ศ. 1998–2004 ก็คือประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อม¹⁹ ตามมาด้วยประเด็นน้ำมัน, ประเด็นทรัพยากร และประเด็นพลังงานและนิวเคลียร์ ตามลำดับ ซึ่งรายละเอียดการใช้จ่ายเงินในการล็อบบี้รายปีของบริษัท Exxon สามารถดูได้ในรูปภาพที่ 6

รูปภาพที่ 6 Exxon Mobil Annual Lobbying

Figures based on Senate Office of Public Records filings

¹⁸ The Center for Public Integrity, Lobby Watch : Client [online], 2003, Available from : <http://www.publicintegrity.org/lobby/profile-pf.aspx?act=clients&year=2003&cl=L001656> [2005, April 9]

¹⁹ *Ibid.*,

นอกจากบริษัท Exxon Mobil แล้ว ยังมีบริษัทน้ำมันอื่นๆ ที่มีจุดยืนเช่นเดียวกันในการต่อต้านพิธีสารเกียวโต เช่น Chevron Texaco¹ และ Marathon Oil ซึ่งแม้ว่าทั้งสองจะไม่ยืนยันอย่างชัดเจนในจุดยืนของตนในประเด็นพิธีสารเกียวโต แต่ทั้งสองก็เป็นสมาชิกของ USCIB ที่มีต่อต้านพิธีสารดังกล่าวอย่างชัดเจน

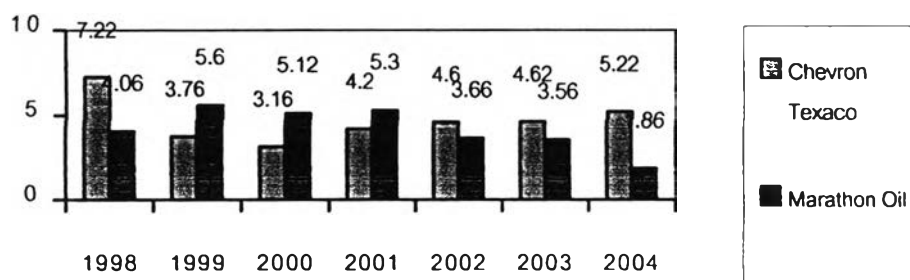
ในระหว่างปี 1998 – 2004 บริษัท Chevron Texaco และบริษัท Marathon Oil² ใช้เงินในการลobbีเป็นจำนวนรวมกันถึง 61,993,755 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งประเด็นหลักที่ทางบริษัททั้งสองทำการลobbีก็คือประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อม²⁰ เช่นเดียวกับบริษัท Exxon Mobil ซึ่งสามารถดูรายละเอียดการใช้เงินในการลobbีรายปีของบริษัท Chevron Texaco และบริษัท Marathon Oil ได้ในรูปภาพที่ 7

¹ บริษัท ChevronTexaco เป็นบริษัทข้ามชาติที่ดำเนินงานด้านธุรกิจปิโตรเลียม เคมี และเหมืองแร่ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการลงทุนในกิจการไฟฟ้าและการสำรวจก๊าซธรรมชาติด้วย ในกิจการที่เกี่ยวกับปิโตรเลียมนี้บริษัท ChevronTexaco ดำเนินกิจการทั้งด้านการสำรวจ ขุดเจาะ ผลิตและพัฒนา น้ำมันดิบและแก๊ส เปลี่ยนน้ำมันดิบให้เป็นน้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีอื่นๆ แล้วนำเข้าสู่ตลาดโลก

² บริษัท Marathon Oil เป็นบริษัทที่เน้นในเรื่องของการสำรวจน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติทั่วโลก แล้วนำมาเข้าสู่กรรมวิธีที่ทำให้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เพื่อนำเข้าสู่ตลาด นอกจากนี้ บริษัท Marathon Oil ยังดำเนินธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวกับด้านพลังงานด้วย

²⁰ The Center for Public Integrity, *Lobby Watch : Client* [online], 2003, Available from : <http://www.publicintegrity.org/lobby/profile-pf.aspx?act=clients&year=2003&cl=L001066> และ <http://www.publicintegrity.org/lobby/profile-pf.aspx?act=clients&year=2003&cl=L006841> [2005, April 9]

รูปภาพที่ 7 Chevron Texaco & Marathon Oil Annual Lobbying

Figures based on Senate Office of Public Record filings

จากรูปภาพทั้ง 6 และ 7 จะเห็นว่า บริษัทน้ำมันเหล่านี้ใช้เงินจำนวนมากในการล็อบบี้ ซึ่งแสดงถึงความพยายามในการเข้าแทรกแซงการเมืองสหรัฐอเมริกา แม้ว่าไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเงินที่ใช้ในการล็อบบี้ นั้นนำไปใช้ในรายละเอียดอย่างไร แต่ก็แสดงให้เห็นว่ากลุ่มบริษัทน้ำมันเหล่านี้พยายามเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจในนโยบายของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อม เพราะประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมเป็นประเด็นต้นๆ ที่บริษัทเหล่านี้ให้ความสำคัญเช่นเดียวกับธุรกิจและอุตสาหกรรมทั่วไป เพราะนโยบายทางด้านสิ่งแวดล้อมของรัฐบาลมักจะส่งผลกระทบต่อรูปแบบและต้นทุนการผลิตของธุรกิจและอุตสาหกรรม ซึ่งในกรณีของพิธีสารเกียวโตนั้นส่งผลกระทบต่อธุรกิจและอุตสาหกรรมอย่างมาก เพราะถ้าสหรัฐอเมริกาทำการให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโต สหรัฐอเมริกาจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ แต่ก๊าซเรือนกระจกส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการผลิตของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมพลังงาน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมน้ำมัน ดังนั้นถ้าสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต ธุรกิจและอุตสาหกรรมเหล่านี้จะได้รับผลกระทบอย่างมาก

นอกจากการล็อบบี้แล้ว บริษัทน้ำมันเหล่านี้ยังพยายามเข้ามามีอิทธิพลทางการเมืองสหรัฐอเมริกาด้วยการบริจาคเงินให้กับพรรคการเมือง นักการเมือง เดิมทีการหาเสียงของนักการเมืองทั้งของผู้สมัครผู้แทนฯ และผู้สมัครวุฒิสมาชิกใช้เงินประมาณ 30,000 ดอลลาร์สหรัฐ แต่เมื่อถึงปี ค.ศ. 1994 ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยในการรณรงค์หาเสียงของผู้สมัครผู้แทนฯ กลับเพิ่มขึ้น

เป็น 516,000 ดอลลาร์สหรัฐ และค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยในการรณรงค์หาเสียงของผู้สมัครวุฒิสมาชิกเพิ่มขึ้นเป็น 4.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ²¹ ค่าใช้จ่ายในการหาเสียงที่เพิ่มขึ้นนี้ทำให้นักการเมืองมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมมากขึ้น เพราะกลุ่มเหล่านี้เป็นที่มาของเงินบริจาคในการใช้รณรงค์หาเสียง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบการบริจาคเงินของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันกับกลุ่มสิ่งแวดล้อมแล้ว พบว่ากลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันบริจาคเงินให้นักการเมืองเพื่อใช้ในการรณรงค์หาเสียงมากกว่ากลุ่มสิ่งแวดล้อมถึง 20 เท่า²² โดยในระหว่างปี ค.ศ.1994 – 1998 กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันบริจาคเงินเพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองเป็นเงินทั้งสิ้น 65,446,742 ดอลลาร์สหรัฐ และเฉพาะในรอบการเลือกตั้งปี ค.ศ.2000 กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันได้บริจาคเงินเพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองเป็นเงินถึง 34,340,931 ดอลลาร์สหรัฐ²³

โดยระหว่างปี 1998 – 2004 บริษัท Exxon Mobil บริจาคเงินให้กับการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองเป็นจำนวนถึง 3,827,611 ดอลลาร์สหรัฐ จำนวนนี้เฉพาะในการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางเท่านั้น ซึ่งรายละเอียดการบริจาคแต่ละรอบการเลือกตั้งดูได้จากรูปภาพที่ 8²⁴

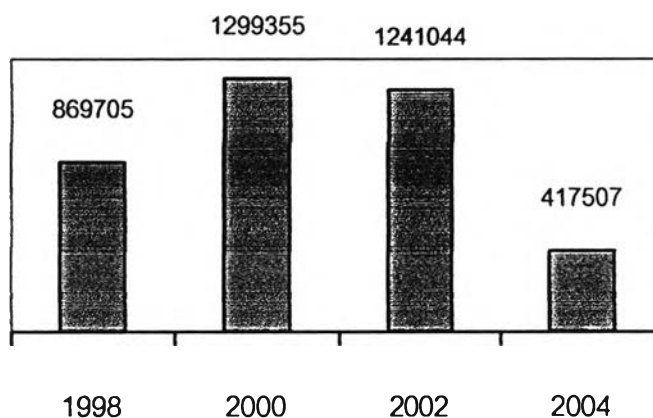
²¹ Alexander Cockburn and Ken Silverstein, *Washington Babylon*. 1st ed. (New York : Verso, 1996), p.67.

²² Ibid.,

²³ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, *Oil & Gas : Long -Term Contribution Trends* [online], 2001, Available from : <http://www.opensecrets.org/industries/indus.asp?Ind=E01> [2005, August 12]

²⁴ The Center for Public Integrity, *Politics of Oil : Exxon* [online], 2005, Available from : <http://www.publicintegrity.org/oil/db.aspx?act=cinfo&coid=0000131174> [2005, April 9]

รูปภาพที่ 8 Exxon Campaign Contributions by Cycle

อย่างไรก็ตามบริษัท Exxon Mobil ไม่ได้บริจาคเงินให้กับการรณรงค์หาเสียงในการเลือกตั้งในระดับรัฐบาลกลางเพียงอย่างเดียว แต่ยังบริจาคเงินให้กับการรณรงค์หาเสียงทางการเมืองอื่นๆ ด้วย โดยรายชื่อผู้รับการบริจาคอันดับต้นๆ ของบริษัท Exxon Mobil ดูได้จากตารางที่ 6²⁵

ตารางที่ 6 Exxon's Top Campaign Finance Recipient

Top Campaign Finance Recipients	Amount
National Republican Party Committees	\$ 1,112,045
National Democratic Party Committees	\$ 167,350
President George W. Bush (R)	\$ 91,322
Rep Anne Meagher Northup (R-KY)	\$ 28,000
Rep Heather Ann Wilson (R-NM)	\$ 27,500
Rep Donald E Young (R-AK)	\$ 25,500
Sen John Eric Ensign (R-NV)	\$ 25,000
Sen Jim Bunning (R-KY)	\$ 21,000
Rep Donald L. Sherwood (R-PA)	\$ 20,000
Sen Christopher S. Bond (R-MO)	\$ 20,000

* หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐ

²⁵ Ibid.,

จากตารางที่ 6 จะเห็นว่าผู้รับบริจาคส่วนใหญ่เป็นสมาชิกของพรรค Republican ซึ่งเมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้ว พบว่าจำนวนเงินบริจาครวมระหว่างปี 1998 – 2004 ของบริษัท Exxon Mobil ที่บริจาคเพื่อช่วยการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาตกอยู่ที่พรรค Republican ถึง 86.11% พรรค Democrat 10.35% และอื่นๆ 3.54% โดยดูรายละเอียดได้ในตารางที่ 7²⁶

ตารางที่ 7 Party Breakdown

Party	Amount	%
Republican	\$ 3,295,908	86.11
Democrat	\$ 396,283	10.35
Other	\$ 135,400	3.54

* หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐ

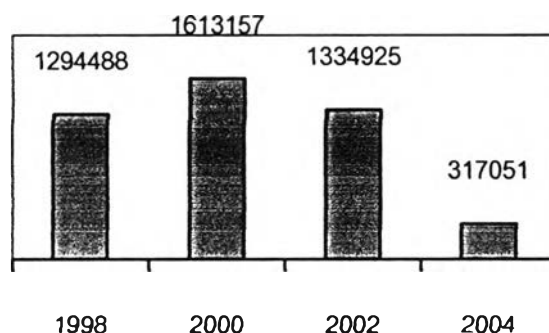
การบริจาคเงินเพื่อช่วยการรณรงค์หาเสียงนี้ เป็นช่องทางที่สำคัญที่ทำให้บริษัท Exxon Mobil มีความสัมพันธ์กับนักการเมือง แม้ว่าในทางกฎหมายการบริจาคเงินเพื่อช่วยการรณรงค์หาเสียงจะต้องไม่มีการเรียกร้อยใดๆ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริจาคและผู้รับบริจาคก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

นอกจากบริษัท Exxon Mobil แล้ว บริษัทน้ำมันอื่นๆ เช่น บริษัท Chevron Texaco และบริษัท Marathon Oil ก็มีการบริจาคเงินเพื่อช่วยการรณรงค์หาเสียงเช่นกัน โดยระหว่างปี 1998 – 2004 บริษัท Chevron Texaco ได้บริจาคเงินให้กับการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองเฉพาะในการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางเป็นจำนวนถึง 4,559,621 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งรายละเอียดของการบริจาคแต่ละรอบการเลือกตั้งดูได้จากรูปภาพที่ 9²⁷

²⁶ Ibid.,

²⁷ The Center for Public Integrity, Politics of Oil : Chevron [online], 2005, Available from : <http://www.publicintegrity.org/oil/db.aspx?act=cinfo&coid=0000150878> [2005, April 9]

รูปภาพที่ 9 Chevron Texaco
Campaign Contribution by Cycle

โดยในจำนวนเงินที่บริษัท Chevron Texaco บริจาคให้นักการเมืองเพื่อการรณรงค์หาเสียงนั้น มีรายชื่อผู้รับการบริจาคอันดับต้นๆ ดังตารางที่ 8 ดังนี้²⁸

ตารางที่ 8 Chevron Texaco Top Campaign Finance Recipient

Top Campaign Finance Recipients	Amount
National Republican Party Committees	\$ 2,004,869
National Democratic Party Committees	\$ 790,562
President George W. Bush (R)	\$ 45,600
Rep Thomas Dale Delay (R-TX)	\$ 34,250
Sen Ben Nighthorse Campbell (R-CO)	\$ 23,000
Sen John Eric Ensign (R-NV)	\$ 22,000
Sen Christopher S. Bond (R-MO)	\$ 21,000
Sen John B Breaux (D-LA)	\$ 19,500
Matthew K Fong (R-CA)	\$ 18,800
Rep Heather Ann Wilson (R-NM)	\$ 18,000

* หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐ

²⁸ Ibid.,

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่าผู้รับบริจาคส่วนใหญ่ของบริษัท Chevron Texaco ก็เป็นสมาชิกของพรรค Republican ซึ่งเมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้ว พบว่าจำนวนเงินบริจาครวมระหว่างปี 1998 – 2004 ของบริษัท Chevron Texaco ที่บริจาคเพื่อช่วยการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาตกอยู่ที่พรรค Republican ถึง 71.63% พรรค Democrat 26.32% และอื่นๆ 2.05% โดยดูรายละเอียดได้ในตารางที่ 9²⁹

ตารางที่ 9 Party Breakdown

Party	Amount	%
Republican	\$ 3,266,223	71.63
Democrat	\$ 1,200,023	26.32
Other	\$ 93,375	2.05

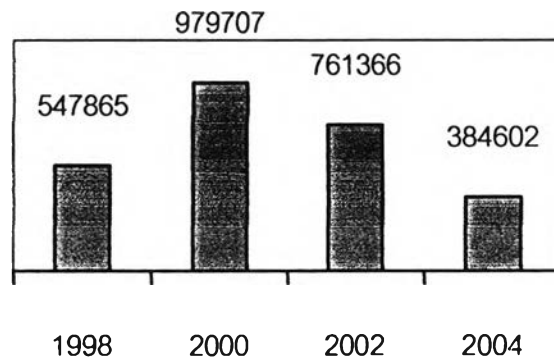
* หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐ

จะสังเกตได้ว่าบริษัท Chevron Texaco ก็บริจาคเงินส่วนใหญ่ให้กับพรรค Republican เช่นเดียวกับบริษัท Exxon Mobil และในกรณีของบริษัท Marathon Oil ก็เป็นเช่นเดียวกัน โดยบริษัท Marathon Oil ได้บริจาคเงินจำนวน 2,673,540 ดอลลาร์สหรัฐ ให้กับการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองเฉพาะในการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางเช่นกัน ซึ่งรายละเอียดการบริจาคแต่ละรอบการเลือกตั้งดูได้จากรูปภาพที่ 10³⁰

²⁹ Ibid.,

³⁰ The Center for Public Integrity, Politics of Oil : Marathon [online], 2005, Available from : <http://www.publicintegrity.org/oil/db.aspx?act=cinfo&coid=0000152346> [2005, April 9]

รูปภาพที่ 10 Marathon Oil
Campaign Contribution by Cycle

โดยในจำนวนเงินที่บริษัท Marathon Oil บริจาคให้นักการเมืองเพื่อการรณรงค์หาเสียง นั้น มีรายชื่อผู้รับการบริจาคอันดับต้นๆ ดังตารางที่ 10 ดังนี้³¹

ตารางที่ 10 Marathon Oil Top Campaign Finance Recipient

Top Campaign Finance Recipients	Amount
National Republican Party Committees	\$ 956,806
National Democratic Party Committees	\$ 389,800
Sen Richard J. Santorum (R-PA)	\$ 42,750
Rep Michael G. Oxley (R-OH)	\$ 32,925
Rep John P. Murtha (D-PA)	\$ 32,500
Sen George V. Voinovich (R-OH)	\$ 31,825
Rep Richard Kieth Armey (R-TX)	\$ 31,000
Sen Kay Bailey Hutchison (R-TX)	\$ 27,500
Sen Arlen Specter (R-PA)	\$ 26,201
Rep Philip S. English (R-PA)	\$ 19,599

* หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐ

³¹ Ibid.,

จากตารางที่ 10 จะเห็นว่าผู้รับบริจาคส่วนใหญ่ของบริษัท Marathon Oil ก็เป็นสมาชิกของพรรค Republican เช่นเดียวกับบริษัท Exxon Mobil และบริษัท Chevron Texaco ซึ่งเมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้ว พบว่าจำนวนเงินบริจาครวมระหว่างปี ค.ศ.1998 – ค.ศ. 2004 ของบริษัท Marathon Oil ที่บริจาคเพื่อช่วยการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาตกอยู่ที่พรรค Republican ถึง 70.49% พรรค Democrat 27.17% และอื่นๆ 2.33% โดยดูรายละเอียดได้ในตารางที่ 11³²

ตารางที่ 11 Party Breakdown

Party	Amount	%
Republican	\$ 1,884,696	70.49
Democrat	\$ 726,474	27.17
Other	\$ 62,370	2.33

* หน่วยเป็นดอลลาร์สหรัฐ

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าทั้งสามบริษัทบริจาคเงินส่วนใหญ่ให้กับพรรค Republican ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับพรรค Democrat แล้วจะเห็นว่ามีความแตกต่างที่ชัดเจน ส่วนสาเหตุของการที่เงินบริจาคของทั้งสามบริษัทส่วนใหญ่อยู่ที่พรรค Republican นั้น ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากนโยบายพื้นฐานทางเศรษฐกิจของพรรค Republican ที่มีความเป็นอนุรักษนิยม (conservative) มากกว่าพรรค Democrat นั่นเอง

นอกจากนี้ในการบริจาคของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันในระยะเวลาเกือบ 10 ปี เงินบริจาคส่วนใหญ่ก็อยู่ที่พรรค Republican มากกว่าพรรค Democrat เช่นกัน โดยในระหว่างปี ค.ศ.1990- 2002 เงินบริจาคที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมนี้บริจาคให้กับพรรค Republican นั้นมีจำนวนมากกว่าที่บริจาคให้พรรค Democrat ถึง 2.7 เท่า และในปี ค.ศ. 2000 ทั้งบริษัท Exxon Mobil, บริษัท Chevron Texaco และบริษัท Marathon Oil ก็เป็น 1 ในสิบบริษัทที่บริจาคเงินเพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองมากที่สุดในภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน โดยบริษัท Chevron Texaco อยู่อันดับ 2 บริษัท Exxon Mobil อยู่อันดับ 3 และบริษัท Marathon Oil อยู่อันดับที่ 9

³² Ibid.,

การที่เงินบริจาคส่วนใหญ่ของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันอยู่ที่พรรค Republican นั้นส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการที่ฐานเสียงของพรรค Republican ปัจจุบันอยู่แถบมลรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นฐานของธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน³³ ทำให้ความเชื่อมโยงระหว่างธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันกับพรรค Republican มีมากกว่าพรรค Democrat และแม้ว่าในสมัยของประธานาธิบดี Clinton จะให้ความสำคัญกับประเด็นสถานะโลกร้อน แต่การออกมาตรการที่ส่งผลกระทบต่อธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันก็เป็นสิ่งที่ประธานาธิบดี Clinton ไม่สามารถกระทำได้ เพราะเสียงส่วนใหญ่ในคองเกรสตั้งแต่สมัยที่ 103 นั้นเป็นพรรค Republican³⁴ ที่มีฐานเสียงอยู่ในเขตธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน และเป็นบุคคลที่ล้วนแล้วแต่มีฐานเสียงทางการเมืองและมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน³⁵ (จนกระทั่งปัจจุบันในคองเกรสสมัยที่ 109 เสียงส่วนใหญ่ในคองเกรสก็ยังคงเป็น Republican)

การบริจาคเงินสนับสนุนการเลือกตั้งของบริษัทน้ำมันเหล่านี้ เป็นช่องทางที่สำคัญที่ทำให้บริษัทเหล่านี้สามารถแทรกแซงทางการเมือง เนื่องจากทำให้บริษัทเหล่านี้สามารถสร้างความเชื่อมโยงกับนักการเมืองและพรรคการเมืองได้อย่างถูกกฎหมาย และทำให้ความต้องการของกลุ่มเหล่านี้ได้รับการตอบสนองมากขึ้น ในทำนองของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

แม้ว่าข้อมูลของบริษัททั้งสามทั้งในเรื่องของการใช้เงินในการลobbies และการบริจาคเงินเพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงของนักการเมืองไม่สามารถบ่งชี้หรือใช้เป็นเครื่องชี้ชัดว่าบริษัททั้งสามนี้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของสหรัฐอเมริกาในประเด็นพิธัสการเกี่ยวโต แต่ก็สามารถบ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มธุรกิจน้ำมันและกลุ่มการเมือง อีกทั้งยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นถึงอำนาจและบทบาทของกลุ่มน้ำมันในทางการเมืองด้วย ซึ่งถ้าการให้สัตยาบันพิธัสการเกี่ยวโตส่งผลกระทบต่อธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน ธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันย่อมเข้ามามีบทบาทในการกดดันรัฐบาลสหรัฐอเมริกาอย่างแน่นอน

และเมื่อพิจารณาจากรายชื่อนักการเมือง 10 อันดับแรก ที่ได้รับเงินบริจาคจากทั้งสามบริษัทเพื่อใช้ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งแล้วพบว่า ในจำนวนนี้บางคนมีตำแหน่งสำคัญที่เกี่ยวข้อง

³³ Michael Lind, *Made In Texas : George W. Bush and the Southern Takeover of American Politic* (Basic Books, 2004).

³⁴ U.S. Senate, *Majority and Minority Leader* [online], 2005, Available from : http://www.senate.gov/artanhistory/history/common/briefing/Majority_minority_leaders.htm#2 [2005, September 24]

³⁵ Charles W. Schmidt, *The Kvoto Protocol : Just a lot of hot air?*

ห้องกับประเด็นสิ่งแวดล้อม เช่น วุฒิสมาชิก George V. Voinovich, วุฒิสมาชิก Kay Bailey Hutchison และวุฒิสมาชิก Christopher S. Bond ที่ดำรงตำแหน่งใน US Senate Committee on Environment and Public Works โดยวุฒิสมาชิก Christopher S. Bond อยู่ในคณะกรรมการนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 และวุฒิสมาชิก George V. Voinovich อยู่ในคณะกรรมการดังกล่าวตั้งแต่ปี ค.ศ.1999 โดย US Senate Committee on Environment and Public Works นี้มีหน้าที่สำคัญในการเสนอร่างกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ส่วนวุฒิสมาชิก Kay Bailey Hutchison นั้นเป็น Subcommittee on Clean Air, Wetlands, Private Property, and Nuclear Safety ในรัฐสภาสมัยที่ 106 และนอกจากจะอยู่ใน 1 ใน 10 ผู้ที่ได้รับเงินบริจาคมากที่สุดจากบริษัท Marathon Oil แล้ว ในรอบการเลือกตั้งปี 2000 นั้น วุฒิสมาชิก Kay Bailey Hutchison ก็ยังติดอันดับ 1 ใน 20 ของรายชื่อผู้ว่าการเมืองที่ได้รับเงินบริจาคจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันมากที่สุด โดยเป็นบุคคลที่อยู่ในอันดับที่ 4 ด้วยยอดเงินบริจาคเพื่อสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันจำนวน 243,656 ดอลลาร์สหรัฐ³⁶

ส.ส. Thomas Dale Delay ก็เป็นนักการเมืองอีกคนที่มีความเชื่อมโยงกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมอย่างชัดเจน โดยก่อนหน้าที่จะเข้าสู่วงการเมืองนั้น Tom Delay เป็นประธานบริษัท Albo Pest Control ที่ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการกำจัดแมลง ธุรกิจดังกล่าวนี้ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบของรัฐบาล และหน่วยงานทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่ง Tom Delay มองว่าเป็นการกระทำที่ก้าวท้าวทางธุรกิจ ดังนั้น Tom Delay จึงเข้าสู่วงการการเมืองโดยมีจุดประสงค์ที่จะปลดปล่อยกลุ่มธุรกิจจากการก้าวท้าวของรัฐบาลและหน่วยงานทางด้านสิ่งแวดล้อม³⁷ ด้วยจุดยืนดังกล่าวทำให้ Tom Delay ได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรม ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเหตุการณ์ดังกล่าวจะเห็นว่า ส.ส. Thomas Dale Delay ให้ความสำคัญกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมมากกว่าประเด็นทางด้านสิ่งแวดล้อม

ส.ส. Donald E Young ก็เป็นนักการเมืองอีกคนที่ไม่สนับสนุนประเด็นสิ่งแวดล้อม โดยมักจะถูกกล่าวโจมตีนักนิเวศวิทยาในประเด็นการพิทักษ์สิ่งแวดล้อม³⁸ ในปี ค.ศ.1994 Don Young

³⁶ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Oil & Gas : Top 20 Recipients [online], 2001, Available from : <http://www.open-secrets.org/industries/recips.asp?Ind=E01&cycle=2000> [2005, August 30]

³⁷ Alexander Cockburn and Ken Silvertin, Washington Babylon. 1st ed. (New York : Verso, 1996), p.78.

³⁸ *Ibid.*, p.95.

ได้แสดงความเห็นต่อต้านการเสนอให้มีการอนุรักษ์ oosiks (กระดูกส่วนหนึ่งของสิงโตทะเล) โดยกลุ่มนักอนุรักษ์เสนอว่า ให้ชาวพื้นเมืองสามารถขาย oosiks ได้เฉพาะที่เป็นงานศิลปะ แต่ไม่ใช่ชำแหละสิงโตทะเลเพื่อการค้า ในประเด็นนี้ Don Young ให้เหตุผลในการต่อต้านว่าการอนุรักษ์ดังกล่าวเป็นการทำลายเศรษฐกิจของชนพื้นเมือง ซึ่งจากเหตุการณ์นี้จะเห็นว่า Don Young มีจุดยืนที่ตรงกันข้ามกับนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตาม Don Young ก็ดำรงตำแหน่งที่ต้องมีความเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมอย่างมาก คือประธานของ House Resources Committee ในรัฐสภาสมัยที่ 104-106 และปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองประธาน (รัฐสภาสมัยที่ 109) นอกจากนี้ จะอยู่ใน 1 ใน 10 ผู้ที่ได้รับเงินบริจาคมากที่สุดจากบริษัท Exxon Mobil แล้ว ในรอบการเลือกตั้งปี 2000 นั้น วุฒิสมาชิก Donald E Young กิตติ 1 ใน 20 ของรายชื่อนักการเมืองที่ได้รับเงินบริจาคจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันมากที่สุด โดยเป็นบุคคลที่อยู่ในอันดับที่ 11 ด้วย ยอดเงินบริจาคเพื่อสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันจำนวน 132,350 ดอลลาร์สหรัฐ³⁹

นอกจากนักการเมืองเหล่านี้ ประธานาธิบดี George W. Bush เองก็มีความเชื่อมโยงกับธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน โดยได้รับเงินบริจาคเพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงจากกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันตั้งแต่สมัยที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐเท็กซัส เฉพาะเงินบริจาคของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันที่ให้แก่ George W. Bush ในช่วงปี ค.ศ.1999 – ค.ศ.2000 ก็เป็นจำนวนถึง 1,800,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งมากกว่าเงินบริจาคของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมนี้ที่ให้นักการเมืองรายอื่นๆ ในรอบ 10 ปี⁴⁰

ในกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันที่กล่าวมานี้ บริษัทที่มีบทบาทเด่นชัดอย่างมากในการพยายามไม่ให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโตก็คือ บริษัท Exxon Mobil โดยในประเด็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศนี้บริษัท Exxon Mobil พยายามที่จะเข้ามาแทรกแซงการตัดสินใจของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเป็นเวลามากกว่าทศวรรษ และในกรณีพิธีสาร

³⁹ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Oil & Gas : Top 20 Recipients [online], 2001, Available from : <http://www.open-secrets.org/industries/recips.asp?Ind=E01&cycle=2000> [2005, August 30]

⁴⁰ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, A Money in Politics Backgrounder on the Energy Industry [online], 2001, Available from : <http://www.open-secrets.org/pressrelease/energybriefing.htm> [2005, August 30]

เกี่ยวโตนี้ก็เช่นกันที่บริษัท Exxon Mobil ได้พยายามที่จะให้นโยบายของรัฐบาลเป็นไปตามความต้องการของตน ซึ่งจุดยืนของบริษัท Exxon Mobil ต่อพิธีสารเกียวโตนั้นก็เป็นที่รู้จักกันอย่างชัดเจนว่าบริษัท Exxon Mobil ไม่สนับสนุนพิธีสารดังกล่าว กลยุทธ์ที่บริษัท Exxon Mobil ใช้ในการแทรกแซงรัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีเพียงการล็อบบี้โดยตรงเท่านั้น แต่รวมไปถึงการบริจาคเงินสนับสนุนทางการเมือง การสนับสนุนกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรม และการสนับสนุนกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ที่มีความเห็นตรงกันข้ามกับนักวิทยาศาสตร์ทั่วไปในเรื่องสภาวะโลกร้อน เช่น เห็นว่าสภาวะโลกร้อนไม่ได้เกิดจากการกระทำของมนุษย์ เป็นต้น ซึ่งแนวทางหลักที่บริษัท Exxon Mobil ใช้ในการต่อต้านพิธีสารเกียวโตก็คือ 1) ทำลายความน่าเชื่อถือทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องสภาวะโลกร้อน และ 2) ชี้้นำให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาและชาวอเมริกันเห็นถึงผลเสียทางด้านเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นถ้าสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต

การทำลายความน่าเชื่อถือทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องสภาวะโลกร้อนของบริษัท Exxon Mobil เริ่มตั้งแต่ในปี ค.ศ. 1990 โดยการพยายามหักล้างข้อสรุปของรายงานฉบับแรกของคณะทำงาน IPCC (International Panel on Climate Change) ทั้งๆ ที่คณะทำงาน IPCC เป็นคณะนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของโลกที่ทำงานภายใต้กรอบขององค์การสหประชาชาติ คณะทำงาน IPCC นี้จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1988 มีหน้าที่ในการศึกษาและจัดทำรายงานในเรื่องสภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศ บริษัท Exxon Mobil ได้พยายามหักล้างข้อสรุปของรายงานฉบับแรกของคณะทำงาน IPCC ในเรื่องความไม่แน่นอนทางวิทยาศาสตร์ในการพิสูจน์หาสาเหตุของสภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะในส่วนที่มาจากการใช้พลังงานเชื้อเพลิง ซึ่งในการนี้บริษัท Exxon Mobil ได้ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความเห็นในเชิงดังกล่าวมาโดยตลอด นักวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้ได้มีการแสดงความคิดเห็นของตนในเวทีระดับโลก และผ่านทางสื่อต่างๆ ซึ่งมีผลทำให้ข้อถกเถียงในเรื่องความไม่แน่นอนทางวิทยาศาสตร์ในประเด็นของสภาวะโลกร้อน และการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังคงมีอยู่ และจุดนี้เองที่บริษัท Exxon Mobil นำมาใช้เป็นกลไกสำคัญในการสนับสนุนจุดยืนของตนในการต่อต้านพิธีสารเกียวโต⁴¹

ในการดำเนินการต่อต้านพิธีสารเกียวโตนั้น บริษัท Exxon Mobil ไม่ได้ดำเนินการโดยลำพังเพียงอย่างเดียว แต่อาศัยการดำเนินการภายใต้กลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรม-

⁴¹ Ross Galbspan, ExxonMobil emerges as major funder of greenhouse skeptics [online], 2001, Available from : <http://www.heatisonline.org> [2004, April 9]

กรรมด้วย ธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันได้พยายามเข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบายของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี ค.ศ.1990 ทั้งโดยการโจมตีความน่าเชื่อถือทางวิทยาศาสตร์ในประเด็นสภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ การให้คำแนะนำถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นจากการดำเนินนโยบายทางด้านสิ่งแวดล้อมของสหรัฐอเมริกา และการแนะนำนโยบายแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่ไม่กระทบต่อธุรกิจของตน

โดยกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรมที่มีบทบาทต่อรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในประเด็นสภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ที่บริษัท Exxon Mobil มีส่วนร่วมด้วยทั้งในการให้เงินสนับสนุน และการเป็นสมาชิก ได้แก่

- GCC – Global Climate Coalition

ตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1989 เป็นกลุ่มที่มีบทบาทอย่างมากในการทำให้ประเด็นผลกระทบทางเศรษฐกิจมีความสำคัญมากกว่าการแก้ไขปัญหาสภาวะโลกร้อน และการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ซึ่งทั้งบริษัท Exxon Mobil และบริษัท Chevron Texaco เป็นสมาชิกของกลุ่มนี้ โดยบริษัท Exxon Mobil เป็นคณะกรรมการของ GCC แต่ปัจจุบันทั้งสองบริษัทได้ถอนตัวจาก GCC แล้ว เนื่องจาก GCC ปิดโครงการสมาชิก⁴²

- API – American Petroleum Institute

บริษัท Exxon Mobil เป็นทั้งผู้สนับสนุนทางการเงิน และคณะกรรมการของ API และที่น่าสนใจก็คือ รองประธานาธิบดี Dick Cheney ก็เป็นอดีตประธานคณะกรรมการของ API

- ICC – International Chamber of Commerce

เป็นกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรม ที่มีบทบาทอย่างมากในการประชุม COP-6 ที่กรุงเฮก ในปี ค.ศ.2000 ซึ่งหัวหน้าคณะที่ปรึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ของบริษัท Exxon Mobil ที่ชื่อ Brian Flannery เป็นผู้แถลงคนสำคัญ

⁴² Greenpeace, [ExxonMobil's attempts to stop the world tackling climate change](http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf) [online], 2002, Available from : http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf [2005, April 12]

- IPIECA – International Petroleum Industry Environmental Conservation

Association

บริษัท Exxon Mobil เป็นสมาชิก IPIECA ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1996 ในช่วงเวลาเดียวกับที่กลุ่มดังกล่าว พยายามที่จะแทรกประเด็นผลกระทบทางเศรษฐกิจเข้าไปในการเจรจาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ

- BRT – US Business Round Table

BRT เป็นกลุ่มที่สร้างขึ้นสำหรับผู้บริหารระดับสูงของบริษัทและองค์กรขนาดใหญ่ BRT มีสมาชิกมากกว่า 200 บริษัท ซึ่งบริษัท Exxon Mobil ก็เป็นสมาชิกด้วย โดยกลุ่ม BRT นี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือให้ประเทศกำลังพัฒนามีส่วนร่วมรับผิดชอบการแก้ไขปัญหาภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมการสร้างข้อตกลงร่วมกันระหว่างกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรม สร้างมาตรการที่มีความยืดหยุ่น และให้สามารถซื้อขายโควตาการปล่อยก๊าซเรือนกระจกระหว่างประเทศได้⁴³

- GCIP – Global Climate Information Project

ในช่วงปี ค.ศ.1997 ที่มีการให้ประเทศต่างๆ ลงนามในพิธีสารเกียวโต กลุ่มนี้ได้ใช้จ่ายเงินในการรณรงค์ต่อต้านการลงนามผ่านทางสื่อต่างๆ ของสหรัฐอเมริกาถึง 13 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมีกลุ่ม API ให้การสนับสนุนทางการเงิน⁴⁴

- USCIB – US Council on International Business

USCIB เป็นกลุ่มที่มีสมาชิกมากกว่า 300 บริษัท ทำหน้าที่เป็นตัวแทนสมาชิกในการเจรจาต่อรองกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในประเด็นต่างๆ โดยในประเด็นพิธีสารเกียวโตนี้ USCIB ให้การสนับสนุนการไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโตของประธานาธิบดี George W. Bush ซึ่งบริษัท Exxon Mobil ก็เป็นสมาชิกของ USCIB

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรมที่บริษัท Exxon Mobil มีส่วนร่วม ซึ่งในประเด็นภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะการต่อต้านพิธีสารเกียวโตนั้น กลุ่มเหล่านี้มีบทบาทเฉพาะตัวในการเรียกร้องและกดดัน

⁴³ Position Statement : global climate change [online], 1997, Available from : www.brtable.org/doucument.cfm/26 [2005, April 12]

⁴⁴ Greenpeace, [ExxonMobil's attempts to stop the world tacking climate change](http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf) [online], 2002, Available from : http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf [2005, April 12]

รัฐบาลสหรัฐอเมริกา ทั้งในการทำลายความน่าเชื่อถือทางวิทยาศาสตร์และการชี้ให้เห็นถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจ โดยเริ่มดำเนินการตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 1990 คือตั้งแต่ที่คณะกรรมการ IPCC เสนอรายงานฉบับแรก Brian Flannery หัวหน้าคณะที่ปรึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ของบริษัท Exxon Mobil ได้เปิดประเด็นเรื่องความไม่แน่นอนทางด้านวิทยาศาสตร์ในการพิสูจน์ผลกระทบของก๊าซคาร์บอนที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ต่อมาในปี ค.ศ.1992 กลุ่ม GCC ก็ได้ใช้ความเห็นของนักวิทยาศาสตร์ฝ่ายตรงข้ามคณะกรรมการ IPCC ในการทำลายความน่าเชื่อถือของคณะกรรมการดังกล่าว นักวิทยาศาสตร์ฝ่ายตรงข้ามที่เป็นที่รู้จักกันในฐานะกลุ่มที่มีความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศอาจจะไม่ได้เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์ เช่น Patrick Michaels, Robert Balling และ Fred Singer⁴⁵ ซึ่งทั้งสามคนต่างได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากบริษัท Exxon Mobil⁴⁶ และในปี ค.ศ.1994 กลุ่ม GCC ได้ออกรายงานหลายฉบับที่ระบุว่า การดำเนินกิจกรรมของมนุษย์โดยเฉพาะการใช้เชื้อเพลิงไม่ได้เป็นสาเหตุของสภาวะโลกร้อน

ในปี ค.ศ.1996 กลุ่ม API ให้เงินทุนและร่วมเป็นคณะกรรมการจัดทำโมเดลทางเศรษฐกิจที่คาดการณ์ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นและมูลค่าทางเศรษฐกิจที่จะต้องเสียไปถ้าสหรัฐอเมริกาดำเนินการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอน โมเดลนี้ระบุว่าข้อผูกพันในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศจะนำมาสู่ความสูญเสียทางเศรษฐกิจอย่างมาก ซึ่งนาย David Montgomery ผู้เขียนโมเดลได้เสนอแนวความคิดดังกล่าวในการเจรจาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศขององค์การสหประชาชาติที่กรุงเจนีวาในเดือนธันวาคม ค.ศ.1996 การเจรจานี้กลุ่มที่เป็นผู้ดำเนินงานก็คือ USCIB และ ICC และในปีเดียวกันนี้กลุ่ม IPIECA ก็ได้พยายามที่จะแทรกประเด็นผลกระทบทางเศรษฐกิจเข้าไปในการเจรจาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ซึ่งระบุว่า การพยายามลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในระยะเวลาที่สั้น (คือ 10 – 20 ปี) โดยเฉพาะในธุรกิจและอุตสาหกรรมพลังงานเชื้อเพลิง จะส่งผลเสียต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การค้าการลงทุน ศักยภาพของการแข่งขัน การจ้างงาน และวิถีชีวิตอย่างมาก⁴⁷ ซึ่งแนวคิดของทั้ง Montgomery และกลุ่ม IPIECA ได้สะท้อนอยู่ในคำแถลงปลายปี ค.ศ.1996 ของคณะรัฐมนตรีใน

⁴⁵ GCC, "World's Energy Policy should not be based on feelings," press release, Feb 27 1992.

⁴⁶ Greenpeace, ExxonMobil's attempts to stop the world tacking climate change [online], 2002, Available from : http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf [2005, April 12]

⁴⁷ Ibid.,

สมัยของประธานาธิบดี Clinton ว่า การตั้งเป้าหมายในระยะเวลาที่สั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกระทำ
ได้จริง และจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาเชิงวิทยาศาสตร์และการพัฒนา⁴⁸

ช่วงเวลาเดียวกันนี้ก็เป็นที่จุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ระหว่าง George W. Bush และบริษัท
Exxon Mobil โดยขณะนั้น George W. Bush ที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐเท็กซัสได้ถูกกดดันให้
แก้ไขของใหม่ทางกฎหมายของ 1971 Texas Clean Air Act ส่วนบริษัท Exxon Mobil ก็ต้องการ
เข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบายทางด้านคุณภาพอากาศ และเพื่อให้กฎหมายควบคุม
คุณภาพอากาศฉบับใหม่ได้รับความเห็นด้วยจากฝ่ายธุรกิจอุตสาหกรรม George W. Bush จึง
ให้ประธานบริษัทน้ำมันขนาดใหญ่ 2 บริษัท ในที่นี้คือ นาย V.G. Begghini ประธานบริษัท
Marathon Oil และนาย Ansel Condray ประธานบริษัท Exxon Mobil เข้ามามีส่วนร่วมในการ
เสนอความต้องการของกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรม ซึ่งต่อมากลายเป็นร่างกฎหมายฉบับใหม่ แต่
ในที่สุดฝ่ายนิติบัญญัติของรัฐเท็กซัสก็ไม่ผ่านร่างกฎหมายดังกล่าว⁴⁹

สิ่งที่บริษัท Exxon Mobil ใช้เป็นเหตุผลในการให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาคำนึงถึงผลกระทบ
ทางเศรษฐกิจ และกดดันไม่ให้ร่วมมือดำเนินการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในระยะสั้น ก็คือ
ข้อมติที่ชื่อว่า "the Byrd/Hagel resolution" หรือชื่อเรียกย่อๆ ว่า "S Res. 98" ที่มีเนื้อหาโดยย่อ
ว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่ควรลงนามในข้อตกลงใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพ
ภูมิอากาศจนกว่าประเทศกำลังพัฒนาจะร่วมมีส่วนร่วมรับผิดชอบในพันธกรณีด้วย ซึ่งสภาองเกรส
ได้ผ่านข้อมตินี้ด้วยมติที่เป็นเอกฉันท์ 95-0 ข้อมติดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากวุฒิสมาชิก
Hagel และ วุฒิสมาชิก Byrd ซึ่งจุดนี้เป็นที่น่าสังเกตอย่างยิ่งเพราะวุฒิสมาชิก Chuck Hagel
นั้นมีความเชื่อมโยงอย่างมากกับบริษัท Exxon Mobil โดยในรอบการเลือกตั้งปี 1997 - 1998
บริษัท Exxon Mobil ได้บริจาคเงินช่วยในการรณรงค์หาเสียงของ Chuck Hagel เป็นจำนวน
5,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นอัตราที่สูงที่สุดที่กฎหมายอนุญาตให้บริษัทบริจาคกับผู้สมัครแต่ละ
ราย และในรอบการเลือกตั้งเดียวกันนี้ William O'Keefe ประธานกลุ่ม GCC ก็ได้บริจาคเงิน
จำนวน 2,000 ดอลลาร์สหรัฐ เพื่อช่วยในการรณรงค์หาเสียงของ Chuck Hagel ซึ่งก็เป็นอัตราที่

⁴⁸ US State Department, *Climate Change: US Non-Paper*. December 1996.

⁴⁹ Greenpeace, *A Chronicle of ExxonMobil's Effort to Corrupt the Debate of Global Warming* [online], 2002, Available from : http://www.stopesso.com/pdf/exxon_denial.pdf [2005, April 12]

^{*} ในขณะนั้น Chuck Hagel ดำรงตำแหน่งประธานของ Senate Foreign Relation.

สูงที่สุดที่กฎหมายอนุญาตให้ปัจเจกบุคคลบริจาคกับผู้สมัครแต่ละรายด้วย⁵⁰ นอกจากนี้ในรอบ การเลือกตั้งเดียวกัน วุฒิสมาชิก Chuck Hagel ยังติดอยู่ใน 20 อันดับของรายชื่อผู้บริจาคเมืองที่ ได้รับเงินบริจาคมามากที่สุดจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันด้วยยอดเงิน 47,881 ดอลลาร์ สหรัฐ⁵¹

ภายหลังจากที่สภาของเกรตผ่านข้อมติดังกล่าวบริษัท Exxon Mobil ก็ได้ใช้การโฆษณา ผ่านทางสื่อต่างๆ เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาและชาวอเมริกันตระหนักถึงผลกระทบทาง เศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้น ถ้าสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในข้อตกลงที่มีจุดมุ่งหมายในการลดการปล่อยก๊าซ เรือนกระจกให้ได้ในระยะเวลาอันสั้น นอกจากนี้บริษัท Exxon Mobil แล้ว กลุ่มล็อบบี้ขององค์กร ธุรกิจและอุตสาหกรรมอื่นๆ ก็ใช้วิธีการประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อต่างๆ เช่นเดียวกัน กลุ่ม API ได้ลงโฆษณาผ่านทางสื่อถึงประธานาธิบดี Clinton ว่าจุดยืนของกลุ่ม API นั้นสนับสนุนข้อมติ S Res. 98 และในขณะเดียวกันกลุ่ม BRT ก็ได้รับแรงค์ผ่านทางสื่อต่างๆ โดยใช้เงินถึง 1 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ⁵² เพื่อกระตุ้นไม่ให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายที่มีข้อผูกมัด และยังไม่ทราบผล กระทบที่แน่นอน ส่วนกลุ่ม GCIP ก็ได้เริ่มการโฆษณาผ่านทางสื่อต่างๆ เช่นเดียวกัน กลุ่มนี้ใช้เงินใน การรณรงค์ถึง 13 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากกลุ่ม API⁵³ ซึ่งขณะ นั้นนาย Lee Raymond ผู้บริหารระดับสูงของบริษัท Exxon Mobil ดำรงตำแหน่งประธานของทั้ง กลุ่ม API และ GCC

ในที่ประชุม World Petroleum Congress เดือนตุลาคม ค.ศ.1997 ณ กรุงปักกิ่ง นาย Lee Raymond ผู้บริหารระดับสูงของบริษัท Exxon Mobil ได้กล่าวว่าสิ่งที่ประเทศกำลังพัฒนา ไม่ต้องผูกพันตามพันธกรณีเป็นการไม่ยุติธรรมต่อสหรัฐอเมริกา และถ้าประเทศกำลังพัฒนาให้ การลงนามในพิธีสารเกียวโต ประเทศกำลังพัฒนาอาจสูญเสียเงินลงทุนจากต่างประเทศได้⁵⁴

⁵⁰ Greenpeace, ExxonMobil's attempts to stop the world tackling climate change [online], 2002, Available from : http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf [2005, April 12]

⁵¹ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Oil & Gas : Top 20 Recipients 1998 [online], 2001, Available from : <http://www.opensecrets.org/industries/recips.asp?Ind=E01&cycle=1998> [August 30]

⁵² Greenpeace International, "Industry and the Climate Debate," 1997.

⁵³ Greenpeace, ExxonMobil's attempts to stop the world tackling climate change [online], 2002, Available from : http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf [2005, April 12]

⁵⁴ Ibid.,

ระหว่างการเจรจาพิธีสารเกียวโตช่วงสุดท้ายในเดือนธันวาคม ค.ศ.1997 กลุ่ม GCC ได้ตีพิมพ์เอกสารที่มีเนื้อหาโดยสรุปว่า พิธีสารเกียวโตจะทำให้เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาประสบปัญหาอย่างมาก เกิดปัญหาการว่างงาน และปัญหาการเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมัน⁵⁵ อย่างไรก็ตาม พิธีสารเกียวโตก็ถือกำเนิดขึ้นจากการประชุม COP-3 เมื่อเดือนธันวาคม ปี ค.ศ.1997

ในเดือนเมษายน ค.ศ.1998 บริษัท Exxon Mobil ได้สนับสนุนเงินจำนวน 7 ล้านดอลลาร์สหรัฐไปกับ API's Global Climate Science Communications Action Plan⁵⁶ ซึ่งแผนปฏิบัติการนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) ให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาและชาวอเมริกันตระหนักถึงความไม่แน่นอนทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องสภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ และ2) ให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาและชาวอเมริกันตระหนักว่าจุดมุ่งหมายของพิธีสารเกียวโตนั้นไม่สามารถกระทำในทางปฏิบัติ

กลุ่ม USCIB มีเจตนาหมายถึงประธานาธิบดี Clinton ลงวันที่ 27 มีนาคม 1998 โดยเนื้อหาของจดหมายระบุถึงที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า พิธีสารเกียวโตเป็นข้อตกลงที่มีความซับซ้อนและมีผลกระทบในเชิงเศรษฐกิจอย่างมาก และ USCIB ไม่แนะนำให้รัฐบาลสหรัฐอเมริการ่วมลงนามและให้สัตยาบันพิธีสารดังกล่าว จนกว่าจะหาทางที่จะปกป้องธุรกิจและผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกาได้

แม้ว่าในที่สุดแล้วรัฐบาลสหรัฐอเมริกายุติการนำของประธานาธิบดี Clinton ก็ได้ร่วมลงนามในพิธีสารเกียวโต เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1998 แต่ประธานาธิบดี Clinton ก็ไม่ได้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อสภาองเกรสเพื่อพิจารณาให้สัตยาบัน โดยกล่าวว่าจะนำประเด็นดังกล่าวเสนอต่อสภาองเกรสก็ต่อเมื่อประเทศกำลังพัฒนามีข้อผูกพันในพันธกรณีของพิธีสารเกียวโตในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเช่นเดียวกับประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจวบจนสิ้นสมัยที่ 2 ของประธานาธิบดี Clinton ประเด็นพิธีสารเกียวโตก็ยังไม่ได้ถูกเสนอต่อสภาองเกรสแต่อย่างใด ซึ่งเสียงส่วนใหญ่ในสภาองเกรสขณะนั้นเป็นฝ่าย Republican ที่มีความเชื่อมโยงกันกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ทั้งในเรื่องของฐานเสียง และในเรื่องของเงินสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงที่พรรค Republican ได้รับจากธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันมากกว่าที่พรรค Democrat ได้จากกลุ่มดังกล่าวมาโดยตลอด ดังนั้นถึงนำประเด็นพิธีสารเกียวโตเข้าสภาองเกรสผลที่ออกมาก็คงไม่ต่างกัน

⁵⁵ GCC, "GCC press Briefing: December 10 Talking Points," 1997.

⁵⁶ Greenpeace International, "Oil industry and climate change," 1998.

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเมื่อขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.2000 ธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันบริจาคเงินช่วยเหลือการรณรงค์หาเสียงของ George W. Bush เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัท Exxon Mobil ได้บริจาคให้พรรค Republican เป็นเงินมากกว่า 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ⁵⁷

เมื่อ George W. Bush ได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา และมีการประกาศรายชื่อคณะรัฐมนตรีในเดือนมกราคม ค.ศ.2001 มากกว่าครึ่งหนึ่งของรายชื่อมีความเชื่อมโยงกับภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน และภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น

- Kathleen Cooper ที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจของกระทรวงพาณิชย์สหรัฐอเมริกาก็เป็นอดีตหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ของบริษัท Exxon Mobil
- ที่ปรึกษาทางด้านงบประมาณของประธานาธิบดี George W. Bush ที่ชื่อ Mitch Daniels, Jr. ก็เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท General Electric⁵⁸
- Gale Norton รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยมีความเชื่อมโยงกับบริษัท Delta Petroleum, บริษัท BP Amoco และ Ford Motor Company โดย Gale Norton เคยดำรงตำแหน่งประธานของ Coalition of Republican Environmental Advocates ที่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินจาก Ford Motor Company และ BP Amoco⁵⁹ ที่เป็นธุรกิจและอุตสาหกรรมยานยนต์และธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันขนาดใหญ่
- Andrew H. Card Jr. ที่ดำรงตำแหน่ง Chief of Staff ก็มีความเชื่อมโยงกับบริษัท General Motor โดยก่อนที่จะมาดำรงตำแหน่งนี้ Andrew H. Card Jr. เคยเป็นหัวหน้านักล็อบบี้ของบริษัท General Motor และก่อนหน้านั้น Andrew H. Card Jr. ก็เป็นผู้บริหาร

⁵⁷ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Available from : <http://www.opensecrets.org> [2004, November 22]

⁵⁸ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Bush Cabinet : Mitch Daniels, Jr. [online], Available from : <http://www.opensecrets.org/bush/cabinet/cabinet.daniels.asp> [2005, August 30]

⁵⁹ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Bush Cabinet : Gale Norton [online], Available from : <http://www.opensecrets.org/bush/cabinet/cabinet.norton.asp> [2005, August 30]

ระดับสูงของ the American Automobile Manufacturers Association ที่เป็นกลุ่มล็อบบี้ที่สำคัญขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรมยานยนต์⁶⁰

- Spencer Abraham รัฐมนตรีกระทรวงพลังงาน มีความเชื่อมโยงกับบริษัท General Motor, บริษัท DaimlerChrysler, Lear Corp และ Ford Motor Company โดยบริษัทยานยนต์เหล่านี้บริจาคเงินช่วยในการรณรงค์หาเสียงให้ Spencer Abraham ในการลงสมัครวุฒิสมาชิกในปี ค.ศ.2000 ที่ Spencer Abraham เป็นฝ่ายพ่ายแพ้การเลือกตั้ง เป็นจำนวนเงินถึง 700,000 ดอลลาร์สหรัฐ⁶¹ ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงสุดที่ภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมยานยนต์บริจาคให้นักการเมือง นอกจากนี้ในการเลือกตั้งรอบเดียวกัน Spencer Abraham ยังได้รับเงินบริจาคจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันเป็นจำนวนถึง 256,471 ดอลลาร์สหรัฐ⁶² ซึ่งทำให้ Spencer Abraham อยู่ในอันดับที่ 3 ของนักการเมืองที่ได้รับเงินบริจาคมากที่สุดจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมดังกล่าว

- และที่สำคัญคือ Condoleezza Rice ที่ปรึกษาทางด้านความมั่นคงของประธานาธิบดี George W. Bush นั้น เป็นอดีตนายกกรรมการบริหารของบริษัท Chevron Texaco⁶³

รวมทั้งรองประธานาธิบดี Dick Cheney ด้วยที่เคยดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการของ API และยังเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัท Halliburton ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1995 ซึ่งเป็นบริษัท oil-service ที่ใหญ่ที่สุดในโลก

⁶⁰ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Bush Cabinet : Andrew H. Card Jr. [online], Available from : <http://www.opensecrets.org/bush/cabinet/cabinet.card.asp> [2005, August 30]

⁶¹ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Bush Cabinet : Spencer Abraham [online], Available from : <http://www.opensecrets.org/bush/cabinet/cabinet.abraham.asp> [2005, August 30]

⁶² The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Oil & Gas : Top 20 Recipients [online], 2001, Available from : <http://www.opensecrets.org/industries/recips.asp?Ind=E01&cycle=2000> [August 30]

⁶³ The Center for Responsive Politics web site for a breakdown of the donations, Bush Cabinet : Condoleezza Rice [online], Available from : <http://www.opensecrets.org/bush/cabinet/cabinet.rice.asp> [2005, August 30]

ภายหลังจากแถลงการณ์ของฝ่ายบริหารของประธานาธิบดี George W. Bush ในปลายเดือนมีนาคม ค.ศ.2001 ที่ประกาศเจตจำนงของรัฐบาลในประเด็นพิธีสารเกียวโตว่า ไม่ต้องการที่จะถกเถียงในประเด็นดังกล่าวอีกต่อไป⁶⁴ กลุ่ม USCIB ก็ได้ส่งจดหมายแสดงเจตจำนงของกลุ่มในประเด็นพิธีสารเกียวโตอีกครั้ง ในวันที่ 11 เมษายน ค.ศ.2001 โดยเนื้อหาเพิ่มเติมจากจดหมายถึงประธานาธิบดี Clinton ก็คือกลุ่ม USCIB พร้อมทั้งจะร่วมมือกับรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศภายใต้กรอบของ UNFCCC แต่จะหลีกเลี่ยงการใช้มาตรการของพิธีสารเกียวโตที่มีข้อบกพร่องในเรื่องของกรอบเวลา การขาดการมีส่วนร่วมของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา และการที่มีเจตจำนงที่ไม่สามารถเป็นจริงได้

ในขณะที่กลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน ที่นำโดยบริษัท Exxon Mobil และกลุ่มล็อบบี้ขององค์กรธุรกิจและอุตสาหกรรมต่างๆ ที่ได้กล่าวมา สนับสนุนเจตจำนงของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในการไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโตนั้น กลุ่มสิ่งแวดล้อมภายในสหรัฐอเมริกาต่างไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าว ในความเป็นจริงกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมได้พยายามรณรงค์ให้ประชาชนอเมริกันและรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเห็นความสำคัญของพิธีสารเกียวโตมาโดยตลอด โดยเฉพาะกลุ่ม Greenpeace แต่ความพยายามของกลุ่มสิ่งแวดล้อมก็ไม่ประสบความสำเร็จ อย่างไรก็ตามหลังจากฝ่ายบริหารของประธานาธิบดี George W. Bush ออกมาประกาศเจตจำนงของรัฐบาลว่าพิธีสารเกียวโตไม่สามารถเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมก็รวมตัวกันประท้วงการตัดสินใจของรัฐบาล กลุ่มเหล่านี้ได้แก่ Alliance to End Childhood Lead Poisoning, Center for International Law, Center for Sustainable Development in Americas, Defenders of Wildlife, Environmental and Energy Study Institute, Friends of the Earth – U.S., Greenpeace, Minnesotans for an Energy Efficient Economy, National Environmental Trust, Natural Resources Defense Council, Physicians for Social Responsibility, Sierra Club, Sustainable Energy and Economy Network, Union of Concerned Scientists, US Public Interest Research Group, Woods Hole Research Center, World Wildlife Fund โดยกลุ่มเหล่านี้ได้ส่งจดหมายลงวันที่ 11 เมษายน ค.ศ.2001 ไปยังสมาชิกสภาผู้แทนฯ นาย Joe Barton ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการย่อยในการจัดการด้านพลังงาน และคุณภาพ

⁶⁴ Susan R. Fletcher, Global Climate Change: The Kyoto Protocol [online], 2003, Available from : <http://www.ncseonline.org/nle/crsreports/03sep/RL.30692.pdf> [2004, October 10]

อากาศ (Subcommittee on Energy and Air Quality) เนื้อหาของจดหมาย⁶⁵ นั้นพยายามชี้ให้เห็นข้อดีของการเข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต ที่สำคัญชี้ให้เห็นว่าการเข้าร่วมนั้นจะไม่กระทบต่อเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาเท่าไรนัก และตั้งคำถามในการที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาคัดสินใจไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ถ้ามีการกล่าวถึงประเด็นสภาวะโลกร้อน นักการเมืองก็จะกล่าวในเชิงที่ว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาคงที่จะหามาตรการมาดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่จะไม่กล่าวถึงในประเด็นพิธีสารเกียวโตเลย เช่น วุฒิสมาชิก Chuck Hagel ก็ได้ออกมาเรียกร้องให้ประธานาธิบดี George W. Bush หามาตรการในการแก้ไขปัญหาสภาวะโลกร้อน และการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ แต่ไม่มีการพูดถึงประเด็นพิธีสารเกียวโตเลย ซึ่งวุฒิสมาชิก Chuck Hagel เองก็เป็นบุคคลที่มีความเชื่อมโยงกับกลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันดังที่ได้กล่าวมาแล้ว นอกจากนี้ยังเป็นผู้สนับสนุนที่สำคัญของมติ S Res. 98 ที่บริษัท Exxon Mobil ใช้เป็นเหตุผลในการกดดันรัฐบาลไม่ให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโตด้วย

การที่ไม่พูดถึงประเด็นพิธีสารเกียวโต แต่ให้ความสำคัญกับประเด็นสภาวะโลกร้อนนั้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นการดำเนินพฤติกรรมทางการเมืองที่ชาญฉลาด เพราะนอกจากจะบอกเป็นนัยว่าพิธีสารเกียวโตไม่มีความสำคัญในทางการเมืองสหรัฐอเมริกาแล้ว ยังเป็นการสร้างภาพว่ายังให้ความสำคัญกับประเด็นสภาวะโลกร้อนอยู่

แม้ว่าจะได้รับการประท้วงจากกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในสหรัฐอเมริกา แต่ในที่สุดประธานาธิบดี George W. Bush ก็ได้แถลงนโยบายในเดือนมิถุนายน ค.ศ.2001 ว่าสหรัฐอเมริกาจะไม่เข้าร่วมในพิธีสารเกียวโต แต่จะให้ความร่วมมือภายใต้กรอบ UNFCCC ในการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะการวิจัยและพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์⁶⁶ และเมื่อประธานาธิบดี George W. Bush ทำการเปิดเผยแผนนโยบายของรัฐบาลในเรื่องการ

⁶⁵ Seen Organization, US Environmental Groups Protest Bush Reversal on Kyoto Protocol [online], 2001, Available from : www.seen.org/pages/climate/bush_kyoto.shtml [2005, January 12]

⁶⁶ Susan R. Fletcher, Global Climate Change: The Kyoto Protocol [online], 2003, Available from : <http://www.ncseonline.org/nle/crsreports/03sep/RL.30692.pdf> [2004, October 10]

เปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.2002 แผนดังกล่าวเปรียบได้ว่าเป็น กระจกสะท้อนนโยบายในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศของบริษัท Exxon Mobil⁶⁷

จากทั้งหมดที่กล่าวมานี้จะเห็นว่ากลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมัน โดยเฉพาะบริษัท Exxon Mobil นั้นมีบทบาทอย่างมากในประเด็นพิธสารเกียวโต แม้ว่าจะไม่สามารถพิสูจน์ได้ อย่างชัดเจนถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของสหรัฐอเมริกาในประเด็นดังกล่าว แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ากลุ่มธุรกิจและอุตสาหกรรมน้ำมันมีบทบาทอย่างมากในทางการเมือง สหรัฐอเมริกา และมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกาทั้งในสมัยของประธานาธิบดี Clinton และในสมัยของประธานาธิบดี George W. Bush ซึ่งในที่สุดแล้วนโยบายของสหรัฐอเมริกาในประเด็นพิธสารเกียวโตก็ออกมาในลักษณะที่ตรงกับความต้องการของกลุ่มธุรกิจและ อุตสาหกรรมน้ำมัน คือไม่เข้าร่วมเป็นภาคีในพิธสารเกียวโต

⁶⁷ Greenpeace, [ExxonMobil's attempts to stop the world tackling climate change](http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf) [online], 2002, Available from : http://www.stopesso.com/pdf/Dirty_Tricks.pdf [2005, April 12]